

Медаль
Нельсона
Манделі
аручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітнянський тижневик
Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 16 (114)

20 – 26 квітня 2005 року

Ціна договірною

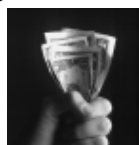
Анонс номерів післямова

2

Юлія
Тимошенко
про відносини
з Росією

3

Лист міністру:
корупція роз'їдає освіту

СУСПІЛЬСТВО

4

Інтерв'ю
з президентом
МАУП

РАКУРС

Україні
потрібен
свій Нюрнберг

6

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

11

Олімпіада з іноземних мов:
перші переможиці

Проект

ДЕРЖАВНА ПРОГРАМА ЗАХОДІВ

ЩОДО ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ
ГОЛОДОМОРНИХ ГЕНОЦИДІВ УКРАЇНЦІВ
1921—1923, 1932—1933, 1946—1947 РОКІВ
І ВИЗНАННЯ ГЕНОЦИДУ УКРАЇНЦІВ
ВЕРХОВНОЮ РАДОЮ УКРАЇНИ
ТА ОРГАНІЗАЦІЄЮ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ

Президентіві України
ЮЩЕНКУ В.А.

Голові Верховної Ради
України
ЛИТВИНУ В.М.

Голові Кабінету Міні-
стрів України
ТИМОШЕНКО Ю.В.

Просимо розглянути та
включити до плану дер-
жавних заходів схвалений
нами

ПРОЕКТ ДЕРЖАВНОЇ
ПРОГРАМИ заходів щодо
вшанування пам'яті жертв
голодоморних геноцидів
українців 1921—1923,
1932—1933, 1946—1947
років і визнання геноциду
українців Верховною Ра-
дою України та Організа-
цією Об'єднаних Націй

Щоб дослідити і збере-
гти в історичній пам'яті одну
з найбільших трагедій не
лише в історії українського
народу, а й усього людства —
голодоморного геноциду укра-
їнців, здійсненого комуно-
імперським режимом, по-
трібно здійснити низку таких
заходів:

1. Провести протягом
2005 року повсюдне опиту-
вання, облік і уточнення
кількості українських грома-
дян, зумисне знищених спла-
нованими голодоморами
1921—1923, 1932—1933 і
1946—1947 років; скласти
поіменні списки жертв голо-
доморного геноциду. Для
цього створити районні та
обласні комісії зі збору ма-
теріалів про голодоморні ге-
ноциди українців, залучивши
до їхньої діяльності праців-
ників місцевих органів влади,

вищих і середніх навчальних
закладів, культурно-освітніх
установ.

2. Згідно з цими списка-
ми жертв створити «Книгу на-

родної пам'яті жертв голодо-
морного геноциду» кожного
населеного пункту України.

3. Зобов'язати місцеві
органи влади впорядкувати
могили жертв голодоморного
геноциду, встановити на них
хрести чи інші пам'ятні зна-
ки із зазначенням прізвищ за-
гиблих і загальною кількістю
жертв

4. Створити Державний
інститут вивчення геноциду
української нації, передбачив-
ши при ньому, крім наукового
відділу, музею, бібліотеку та
кінозал, що, нарешті, стане ре-
алізацією проекту, поданого
ще 1993 року Асоціацією
дослідників голодоморів в
Україні до Кабінету Міністрів
України. Не ігнорувати позитив-
ний досвід держави Ізраїль зі
вшанування жертв Голокосту,
зокрема щодо створення «Ен-
циклопедії Голокосту» та від-
криття у березні 2005 року
велетенського Музею Голоко-
сту, де з промовою виступав
Генеральний секретар ООН
Кофі Анан, що стало подією
міжнародного значення.

5. Оголосити конкурс на
створення монументального
пам'ятника чи меморіалу жер-
твам голодоморного геноциду,
на якому зафіксувати загаль-
ну їх кількість.

6. Здійснити, нарешті, ви-
дання державним коштом ма-
теріалів Конгресової Комісії
Сполучених Штатів Америки,
які ще 1993 року представ-
ники української діаспори
США передали Верховній Раді
України в особі її Голови Іва-
на Плюща та віце-прем'єра
Миколи Жулинського.

(Закінчення
на 5-й стор.)

Офіційно

СПРОБИ ТИСКУ — ЗВИЧАЙНИЙ ШАНТАЖ

Відкритий лист
Всеукраїнської
громадської
організації
«Антинаклепницька
ліга України»

Київському міському
голови
ОМЕЛЬЧЕНКУ О.О.

Шановний Олександр
Олександровичу!

У деяких друкованих та
електронних засобах масової
інформації, підконтрольних оди-
нному представникові україн-
ського єврейства Рабиновичу
В.З., намагаються скомпrome-
тувати Вас в очах Президента
України, надати Вашим діям і
рішенням ознак проявів анти-
семітизму. Останнім прикла-
дом цього є метушня довкола
права власності на будівлю у
Києві, яка начебто колись мо-
гла бути синагогою. Варто на-
гадати, що українським зако-
нодавством не передбачено
реституції майна. Таким чином
будь-які вимоги щодо рести-
туційного повернення будівлі
не мають юридичного підгрун-
тя, а спроби тиску на Вас че-
рез ЗМІ — звичайний шантаж.

Всеукраїнська громадська
організація «Антинаклепни-
цька ліга України», основною ме-
тою якої є захист прав україн-
ства, висловлює Вам як меру
столиці нашої держави свою
повну підтримку.

Від імені Президії
і Генеральної дирекції
Генеральний
директор
ВГО «Антинаклепницька
ліга України»
В. КОРОТКІН

Вітання

ДЕРЖАВНИЙ КОМІТЕТ ЗВ'ЯЗКУ ТА ІНФОРМАТИЗАЦІЇ УКРАЇНИ

УРЯДОВА ТЕЛЕГРАМА

Прізвище, ім'я, по-бачення: _____

Посада: _____

Відділ: _____

Відомство: _____

Відомство: _____

Відомство: _____

Ректорів Міжрегіональної Академії управління
персоналом ГОЛОВАТОВІ М.Ф.

Шановний Микола Федоровичу! Керівництво Міністерства
внутрішніх справ України та я особисто щиро й сердечно вітає-
мо Вас, професорсько-викладацький склад, студентів і слухачів
вашого навчального закладу із днем створення Міжрегіональ-
ної Академії управління персоналом. Не відкидаючи власного
досвіду науково-освітньої діяльності, взявши на озброєння і
творчо використовуючи надбання відомих флагманів освіти й
науки, долаючи простір і час, Ваш навчальний заклад протягом
понад п'ятнадцяти років пише власну історію. Високо цінуючи
Вашу нелегку працю, зичимо Вам міцного здоров'я, щастя і доб-
робуту, творчої наснаги, успіхів у Вашій праці.

З повагою
міністр внутрішніх справ України Ю.В.ЛУЦЕНКО

✓ Прямая мова

Юлія Тимошенко:

«Я ХОЧУ, ЩОБ РОСІЯ СПРИЙМАЛА УКРАЇНУ ЯК РІВНОГО ПАРТНЕРА»

— Чому ви скасували візит до Москви?

— Зараз в Україні дуже багато справ, пов'язаних з реформуванням країни, з тим гарячим періодом, який називається поспівною, зі стрімким підвищенням цін на світових нафтових ринках. У такий час, звісно ж, потрібно, аби Прем'єр-міністр був на місці. Для мене дуже важливо сьогодні працювати вдома. Що ж стосується скасування саме цього візиту, то я хочу, щоб Росія сприймала Україну як рівного партнера, а не як молодшого брата, щоб до політиків і до країни ставилися з повагою. Я вважаю, що треба починати будувати такі партнерські стосунки.

Звісно, російська політична еліта звикла, що українська політична еліта завжди відчувала комплекс меншовартості. Я хочу, щоб у нових відносинах між Україною і Росією цього не було. Ми мусимо навчитися поважати одне одного.

— Чи правильно я зрозуміла: справжньою причиною перенесення візиту є заява Генерального прокурора Росії про те, що ви досі перебуваєте в розшуку?

— Гадаю, всі ще пам'ятають, як деякі російські чиновники на замовлення нашої колишньої влади воювали проти української опозиції. Воювали проти мене, проти Віктора Ющенка, проти всіх значущих членів нашої команди. Я особисто перебувала під прямим прицілом

силових структур Російської Федерації, бо Кучма і його оточення бачили в мені найголовнішу загрозу для них. Вони всі разом намагалися мене знищити.

Тепер, після виборів, їм, напевно, дуже незручно відступати від старих механізмів знищення політиків в інших країнах. Та, сподіваюся, Україна і Росія разом переживуть цей болючий перехідний період. Вірю, що і президент Росії, і прем'єр-міністр за допомогою російських інтелектуалів, які можуть об'єктивно поглянути на світові процеси та українсько-російські відносини, відмовляться від тих технологій, що їх використовували під час президентських виборів в Україні.

— Під час Помаранчевої революції дуже багато говорилися про прагнення України долучитися до Європейського Союзу. Проте чимало, а з боку Європи ми бачимо дуже мало конкретних кроків на зустріч Україні. Вам не прикро, що процес іде так повільно, чи ви ще не втратили надію на вступ до ЄС?

— По-перше, я впевнена, що той ентузіазм, з яким вважалися за справу Президента України та уряд, обов'язково увінчається успіхом. Я впевнена: якщо не виникне проблем з організацією внутрішнього жит-

3 інтерв'ю Прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко Всесвітній службі Бі-Бі-Сі

тя ЄС і позитивно завершиться референдуми щодо ухвалення Європейської Конституції, то народи всіх країн Євросоюзу підтримають долучення України до європейського дому. Я вірю в це, бо бачу, як нині народи європейських країн приймають нашого Президента. Оскільки політики в демократичних країнах дослухаються до думки своїх народів, то мені здається, Україна дуже скоро і органічно долучиться до ЄС, і це піде на користь їм обом.

— Стосовно внутрішніх українських проблем, а саме ваших взаємин з Президентом Віктором Ющенком. Як-що вірити чуткам, вони настільки зіпсувалися через суперечності, що ви хочете подати у відставку. Чи вашим стосункам справді загрожує розкол?

— По-перше, ми з Вік-

тором Андрійовичем — одна команда. І будемо цією однією командою упродовж десятків і десятків років. Між нами немає жодних суперечностей. Проблема ж у тому, що люди, які звикли використовувати політику для своїх брудних цілей, намагалися публічно розкрити наші стосунки і створити враження, ніби у нас із Президентом існують якісь розбіжності.

Це не відповідає дійсності. Я буду поряд з Віктором Андрійовичем рівно стільки, скільки відведено мені долею. Я ніколи не зраджу нашу спільну справу і віру людей, які вперше в Україні повірили владі. А ті, хто поширює чутки, мусять знати: все те так і залишиться чутками, і їхній задум залишиться нереалізованим.

— Якщо говорити про ваші особисті амбіції, то чи зможемо ми колись побачити Президента Тимошенко?

— На посади Прем'єр-міністра я цілком реалізувала амбіцію навести лад у країні, і зараз я навіть не маю часу думати про інші амбіції, бо ми завантажені 18 годин на добу. Дуже багато проблем накопичилося упродовж 14 років в організації життя країни. І я переймаюся їх вирішенням. Це — вершина моїх прагнень...

✓ «Герой» днів минулих

БАКАЙ ЗА РІК «СПЛАВИВ» 173 ОБ'ЄКТИ ДЕРЖВЛАСНОСТІ

Контрольно-ревізійне управління України провело ревізії і перевірки Державного управління справами Адміністрації Президента і 38 держпідприємств, які перебувають у ДУС. І виявило чимало такого, що могло б дуже зацікавити правоохоронні органи.

Зокрема з'ясувалося: по-заяк повноваження ДУС давали йому змогу дублювати функції Фонду держмайна, це управління незаконно провело приховану приватизацію багатьох цінних об'єктів народного господарства. До того ж основні зловживання припадають на осінь 2004 року. Як уже не раз писали українські ЗМІ, в результаті незаконної приватизації держави втратили право власності на цілу низку санаторіїв у Криму: «Пушкіно», «Форос», «Зорі України», «Дніпро», «Гліцинія».

Санаторій «Форос» у результаті махінацій перейшов у власність ЗАТ «Аеросвіт» (структури Пінчука); санаторій «Пушкіно» продано благодійному фонду «Професіонал»; пансіонат «Гліцинія» — російському Банку зовнішньої торгівлі; санаторій «Дніпро» — ТОВ «Зорні»; санаторний комплекс «Зорі України» — ТОВ «Синтез-пліс».

Загалом ДУС незаконно перерозподілило кошти більш як на 17 мільйонів гривень. Вартість об'єктів, виведених з держвласності, становила значно більшу суму. Наприклад, держпідприємство «Укрінвестбуд», яке було одним з найактивніших учасників махінацій, отримало на баланс, а потім продало об'єкти держвласності на суму майже в 92 млн гривень. Усього за результатами перевірки 2003—2004 рр. керівництво ДУС прийняло розпорядження, за якими передбачалося відчуження 173 об'єктів нерухомого держмайна, 158 з них

— у Криму, а 14 — у Києві.

У ході цієї тіншової приватизації держвласності навіть зовсім копійчані суми, виручені від продажу її об'єктів, не потрапили до держбюджету. Звісно, діяльність колишнього голови ДУС дуже зацікавила правоохоронні органи. 10 квітня цього року МВС оприлюднило інформацію про те, що колишнього керівника Державного управління справами **Ігоря Бака** запрошено дати свідчення з приводу перерахування коштів до фонду реконструкції і розвитку Міжнародного молодіжного центру «Артек» (Крим), чим державі було завдано збитку на суму 85,6 млн грн. Утім, знайти Бака буде досить складно. Хоча нині вже підтверджена інформація про його перебування в Москві. Наразі один з лідерів Партії регіонів, народний депутат **Василь Горбаль** заявив, що недавно спілкувався з Бакаєм по телефону. «Я знаю, що він зараз активний, він уже відкрив там (у Москві) свій офіс. Власне, я хочу туди поїхати і подивитися на місці, який там бізнес, яка таблиця чинів, — розповів депутат. — Приїжджати до України Бакай, напевно, не збирається, завіт тут достатньо багато. Однак у Ігоря Михайловича багато зв'язків у Росії ще з часів Інтергазу, Нафтогазу, а після роботи в Державному управлінні справами колишні контакти у Москві стало ще ширшим». У цьому сенсі дуже порадувало одкровення Нестора Шуфринця, який, зокрема, мимоволі видав ще одну таємницю Бака: виявляється, він є... громадянином Росії, причому вже кілька років. Як у такому разі він міг очолювати ДУС — відомо, лише колишньому президентові Кучмі.

✓ Позиція

Юрій Луценко:

«БАЖАННЯ ПОСТАВИТИ ЗАПИТАННЯ КУЧМІ НЕ ЗНИКЛО»

На відміну від свого попередника Миколи Білоконя, який навіть на своїх прес-конференціях обходився загальними відповідями (це при тому, що перед початком таких заходів працівники прес-служби роздавали «своїм» журналістам записочки з наперед визначеними запитаннями), новий міністр внутрішніх справ Юрій Луценко не боїться спілкування. Недавно навіть брав участь у чат-конференції на «Українській правді», де в режимі реального часу відповідав на численні запитання (а їх було аж 1084) небайдужих громадян. Зрозуміло, за кілька годин відповісти на всі запитання фізично неможливо (та й багато з них просто дублювалися), проте на основні з них він відповів. «Персонал Плюс» вирішив подати деякі моменти цієї розмови.

— Несподівано було вас бачити в лавах соціалістів. Чим обумовлено ваш вибір у політику?

— Дивно. Чому несподівано? Я був там з першого дня її заснування. Чим і пішаюся. Звісно, СПУ, як і інші політичні партії країни, багато в чому змінилася, багато в чому помиралася. Та незалежний той факт, що у будь-якій самостійній країні повинні бути самостійні лівий і правий політичні складники.

Птах з одним крилом не літає, а лише кружляє на місці. До речі, саме об'єднання правої та лівої опозиції стало гарячою перемогою демократії на минулих президентських виборах. Та досить про

політику. Нині я — не член будь-якої політичної партії. Хоча дуже чітко пам'ятаю про своє політичне коріння.

— Де зараз Білоконь і чим він займається? Невже Україна повинна йому ще й величезну пенсію виплачувати (близько 15 тисяч гривень. — Ред.)? І чи захистив він докторську дисертацію?

— Чесно скажу — не знаю. Що ж до пенсії, то хоча це і не приємно, але фактич Рахункової палати і КРУ підтвердили: все законно. Просто скажу, а особливо постанови Кабміну, були підпідставлені під визначних діячів епохи Кучми. Як ви знаєте, закон у правовій державі зворотної сили не має.

— Чи висунуть обвинувачення экс-прем'єру Віктору Януковичу? Адже ні для кого не секрет, яку роль він відіграв до і під час виборів.

— Цілком можливо, що висунуть. Однак не щодо його ролі під час виборів. Сподіваюся, ви знаєте, що за орфографічними помилками у слові «професор» не переслідують законом. До речі, очевидці стверджують, що відомий документ Янукович писав, зачинившись з Ключевим, після чого видав його до ЦВК. Через певний час його повернули, знайшовши там 38 граматичних помилок. Тоді «Я і К» закрилися ще раз, підпідставили й видали ще один добре відомий документ з 12 помилками.

Та я не про це... У мене таке враження, що ми натрапили на основну

жилу, яка підживлювала передвиборну кампанію провадного кандидата — так званих благодійних фондів. Передчасно не показувати палець, але лише в одному ТОВ «Сімка» (чудова для Донецька назва!) накопичили 699 млн грн, які терміново було передано до Литви і фізична особа їх отримала готівкою.

— Навіщо було створювати кімнату Колесникова, адже первинна перспектива дріб'язкованості не вдалася. Читай, що висунуто нові звинувачення. Як?

— Якщо ви маєте на увазі кримінальне реніме, то можна, звісно, говорити про піар у справі Колесникова. Хочу ще раз нагадати: торговельний центр «Белый Лебедь» — найбільший у Донецьку. Для киян — більший за універсам «Україна». За заявою потерпілого громадянина Пенчука, у жовтні 2002 року громадянин Колесніков почав вимагати передачі йому акції, погрожуючи знищенням його сім'ї.

Окремо можу заявити, що такі погрози не були вигадкою потерпілого. Донецьке УВС на той час

зарєструвало три замахи на життя Пенчука. Понад те, міліція встановила, що виконавцями мінімум одного замаху були працівники міліції. Та начальник управління Малишев (нині начальник охорони Ахметова) ходу справі не дав. У результаті Пенчук був змушений за безцінь продати акції Колесникову, Ахметову та іншим.

Колішній власник акцій зазнав збитків на більш як 2,5 млн грн. Згодом слідство встановило, що нові акціонери призначили нове керівництво торговельного центру, яке організувало стабільний потік «чорної» готівки. На момент контрольного візиту неврахований витік з п'ятьма нулями знайшли в комірці одного з донецьких банків. Слідство також вилучило відомості про офіційну і неофіційну оплату оренди в цьому ТП. Експерти заявляють про суму в кілька мільйонів гривень щомісячної неоподаткованої «чорної» готівки.

Залишається додати, що це типова донецька справа. Після арешту громадянина Колесникова до МВС прийшов ще один потерпілий, який дав свідчення на Колесникова.

Крім того, слідство вивчає історію придбання громадянином Колесниковим та його компаньйонами низки інших відомих в Україні та Донецьку підприємств. У деяких випадках таким придбанням передувало фізичне знищення колишніх власників.

Я не хотів би виокремлювати цю справу в особливий розряд, тому лише слідую за законом дій слідства (як ви знаєте, суд підтвердив затримання, а отже — й законність усіх процедур), але маю запевнення слідчих, що доказова база у цій справі достатня для передачі її до суду.

— Пане Юрію, коли ви були народним депутатом, у вас багато «запитань» було до Леоніда Кучми. Зараз, коли ви стали міністром МВС, чи є у вас до нього запитання?

— Так, бажання поставити запитання Кучмі не зникло. Однак скажу відверто: ретельно готуюся. Не розказуватиму про всі наміри роботи, але розмова з Суркісом — лише перший крок.

Як бачите, ми задокументували серйозні порушення у фонді Кучми — футболістам київського «Динамо» повернули 6 млн. Майже добровільно. Мусу додати, що основні запитання, звичайно, стосуватимуться справи Гонгадзе. Нехай Кучма не сподівається, що це — перерогунта сторінка. Сподіваюся, він мене почує і чекатиме кожну ніч.

Офіційно

Міністрові освіти та науки України
С.М. КОКОШНИК

Шановний Станіслав Михайловичу!
Шануючи Вас як одного з провідних організаторів освіти в Україні й щиро вітаючи Ваше призначення міністром освіти та науки, змушений звернутися до Вас з листом, оскільки не лише мене дуже хвилює ситуація в очолюваному Вами Міністерстві та навколміністерських структурах.

Відома, що нині світ перебуває на зламі історичних епох і тролі шлях до нової епохи знань. Тоді як провідні країни (зокрема Японія) законодавчо переходять на обов'язкову (!) вищу освіту, деякі освітянські чиновники чинять свідомий спротив поширенню вищої освіти в Україні — державі, яка має всі необхідні підстави стати країною університетів, лідером нової епохи знань. У міністерських колах точаться розмови про якийсь міфічний «перевиробництво» висококваліфікованих фахівців, про якийсь «надлишок» університетів, про вигадану необхідність скорочення регіональних та інших підрозділів українських ВНЗ тощо.

Я впевнений, що такі розмови та відповідні дії спрямовують проти України, перешкоджають природному культурно-освітньому зростанню українського народу, шкодять іміджу та перспективам

розвитку нашої держави. На моє переконання, треба боротися не з кількістю ВНЗ, а прагнути зростання якості української освіти, визнання її високого рівня в усьому світі. Цьому передусім заважає **хабарництво та корупція** в освіті, які буйно розквітли за часів злочинного режиму Кучми. Ще 1999 року Міжнародна Кадрова Академія замовила фонду «Інтелектуальна перспектива» (керівники к.ф.н. Ю.Привалов, д.с.н. В.Пилипенко) соціологічне дослідження корупційного клімату квітківських ВНЗ. Перші місця в цьому рейтингу освітніх корупцій посіли Київський національний університет ім. Т.Г.Шевченка, НТУ «Київський Політехнічний Інститут», Національний університет культури і мистецтв, а також аграрний, медичний, економічний, педагогічний, лінгвістичний, торговельно-економічний університети (всі вони нині мають статус національних). Хабарі в цих ВНЗ, згідно з проведеними опитуваннями студентів, становили від однієї до понад п'ять тисяч доларів (див.: «Персонал Плюс». — 2005. — № 14). 2005 року,

як відомо, хабарі стали ще більшими.

Хабарництво, яке роз'їдає суспільну мораль, не було б можливим у ВНЗ, якби цьому явищу не сприяли **Міністерство освіти** та різні ради з питань ліцензування й акредитації. Саме міністерські структури, які займалися, з одного боку, питаннями ліцензування, а з іншого — контролем, перетворилися, на мою думку, в центри освітньої корупції. Керівником Управління акредитації, ліцензування та нострифікації Міністерства України є незмінний протягом кількох років **Володимир Домнич** — виходець з КПІ, начальником Державної інспекції навчальних закладів — це давнійши **Олександр Бурлаков**. Саме ці керівники повинні стати об'єктом найприскіпливішої уваги нового керівництва Міністерства з можливим подальшим розглядом їхньої діяльності у правоохоронних органах.

Корупційними структурами, за визначенням, є різноманітні фаворити й експертні ради з питань ліцензування та акредитації ВНЗ, які часто діють не за законами, а на свій

власний розсуд. Особливо це стосується Експертної ради з права, де давно засіли **Ю.Баулін, В.Комаров, В.Андрейцев, В.Сташис** та інші, переважно неукраїнські за походженням, фахівці. Усі вони були «героями» моєї статті «Нове літочислення в юридичній освіті України: 37 рік» («Дзеркало тижня». — 2000. — № 26), в якій я описав про суті злочинну діяльність цих «правознавців» проти Міжрегіональної Академії управління персоналом (МАУП). Усі вони вкупі з Бурлаковим і Домничем, використовуючи відверті службові підбрики та інші надто брудні методи, намагалися позбавити МАУП ліцензії. Звісно, ця протиправна кампанія «правознавців» відбувалася не без **сіоністського впливу**, в боротьбі з яким МАУП — як справжній український заклад — завжди займала чітку принципову позицію.

Сьогодні про цих діячів багато що відомо. **В.Сташис**, наприклад, та ректор **В.Тацій** є керівниками одного з найвідоміших, затято-кумівського та надто корумпованого ВНЗ — Харківської юридичної академії. Не так давно

інтернет був переповнений повідомленнями про затримання правоохоронцями декана юридичного факультету Київського національного університету ім. Т.Г.Шевченка **В.Андрейцева** під час отримання ним великого хабара. Така ж репутація і в деяких членів **Експертної ради з права**, яка свідомо, цілеспрямовано, протиправно діє сьогодні проти найбільшого та за багатьма оцінками найкращого ВНЗ України — МАУП.

Ви особисто знаєте, що МАУП завжди була за якість, чесну національну освіту. Доки більшість ВНЗ нищила опозиційних студентів і захищалася у власній корупції, МАУП відкрито готувала і брала найкращішу участь у Помаранчевій революції, ініціювала кілька кримінальних справ проти освітніх хабарників, припинила діяльність більше десяти власних регіональних підрозділів, які не задовольняли наших вимог. Усе це відомо в Міністерстві, але корупціонери і хабарники не можуть вибачити МАУП її принципової позиції. Тому, пане український міністре, дуже **присимі:**

1) провести службову перевірку діяльності начальника Управління акредитації, ліцензування та нострифікації **В.Домнича** і начальника Державної інспекції навчальних закладів **О.Бурлакова**, матеріали якої необхідно передати до компетентних органів;

2) назавжди вивести зі складу Експертної ради з права **Ю.Бауліна, В.Комарова, В.Андрейцева, В.Сташиса** та інших «правознавців», які заплямували себе кумівством і корупцією;

3) змусити відповідних **ректорів ВНЗ** виконати вимогу Президента України **В.Ющенка** про подання у відставку, яке він виголосив на останньому розширеному засіданні колегії Міністерства;

4) захистити справді українські ВНЗ від намагань корумпованих чиновників від освіти зашкодити їхній діяльності на користь України та всьому українському народу.

Сподіваємося, Ви, пане міністре, зможете очистити українське міністерство від **неукраїнських шкідників**, а ми, своєю чергою, всіляко Вам допомогаємо у цій вскрай важливій для України справі.

З повагою засновник і президент МАУП, голова Української Консервативної партії, заслужений працівник народної освіти України Георгій ШОКІН
12 квітня 2005 р.

Резонанс

Президентові
Міжрегіональної
Академії
управління
персоналом
Г.ШОКІНУ

Шановний Георгію Васильовичу!
Вашого листа, адресованого міністру внутрішніх справ, за дорученням роз-

глянуто Департаментом роботи з персоналом.

Міністерство внутрішніх справ з високою повагою ставиться до Вас і високо цінує Ваш вагомий внесок у справу соціального захисту сімей працівників органів внутрішніх справ, які загинули чи отримали поранення при охороні громадського порядку та боротьбі зі злочинністю.

Ваш особистий внесок у розвиток благодійного фонду сприяння та соціального захисту сімей загинувших працівників органів внутрішніх справ «Мило-

сердя» є неocenним.

Вважаємо, що кадрові призначення, які відбулися на сьогодні в Міністерстві внутрішніх справ, не повинні впливати на наші ділові стосунки, а тим більше на таку благородну справу, як підтримка сімей загинувших працівників органів внутрішніх справ.

Ми щиро віримо у Вашу непохитну громадянську позицію і сподіваємося на подальшу співпрацю.

З повагою заступник міністра О.О. ФОКІН

МОСКАЛЮ НЕ МІСЦЕ НА ТАКІЙ ПОСАДІ!

Заступнику міністра внутрішніх справ України
ФОКІНУ О.О.

Шановний Олександр Олександровичу!

Сердечно вдячний за Ваш щиро український, дуже приємний для мене лист з приводу мого звернення до Вашого міністра Ю. Луценка щодо звільнення генерал-майора Г. Москаля. Прикро, що сам Луценко не відповів, чим підтвердив, що для нього не мають значення «антиукраїнські погляди» його заступника Москаля (див. інтерв'ю міністра «Дзеркало тижня»). Це дуже дивно, як на мене, що українського міністра не цікавлять антиукраїнські (!) погляди його заступника. То, може, він їх поділяє?

Москаль — це свідомий поплічник кримінального злочинця Рабиновича. Вони разом з народним депутатом Фельдманом і колишнім заступником Москаля з Держкомнацу

Вороніним намагалися знищити наймасовішу українську газету «Сільські вісті», а отже — залишити в часи антиукраїнського кумівства кілька мільйонів українців без правдивого слова. Народний депутат С.Хмара оприлюднив свої звинувачення проти нинішнього заступника міністра внутрішніх справ Москаля у корупції та іншій протиправній діяльності. Нині надходять нові повідомлення про участь Москаля в контрабанді та організації протиправних акцій, у результаті яких загинуло безліч наших співгромадян (див. «Персонал Плюс». — 2005. — № 15)!

То хіба цього не достатньо, аби не тільки звільнити з високої міністерської посади Москаля, а й порушити проти нього кримінальну справу? Як на мене, не обов'язково очікувати для цього наказу міністра, а можна й

українським слідчим провадити ініціативу, щоб викрити цього антиукраїнського діяча. А якщо це вже зовсім неможливо, то хоча б двома-трьма справді українськими генералам узяти Москаля за руки-ноги й викинути геть з Міністерства внутрішніх справ України. Це наша внутрішня справа, шановний Олександр Олександровичу, і вирішувати її треба справді по-українськи.

Що ж стосується долі українських дітей-сиріт, то запевняю Вас і всіх Ваших колег: МАУП постійно підтримує незалежних дітей. Я також переконаний, що повернуся до роботи у Фонді «Милосердя», оскільки впевнений: невдовзі Москаль викриють і, безумовно, викинуть з лав нашої української міліції.

Георгій ШОКІН, колишній голова Українського фонду «Милосердя»
12 квітня 2005 року

МИ ЗАХИЩАЄМО УКРАЇНСТВО І УКРАЇНЦІВ

Президентові України
В.А. ЮЩЕНКУ

Прем'єр-міністрові України
Ю.В.ТИМОШЕНКО

Голові Верховної Ради України
В.М.ЛИТВИНУ

Віце-прем'єр-міністрові України
М.В.ТОМЕНКУ

Генеральному прокуророві України
С.М.ПІСКУНУ

Голові служби безпеки України
О.В.ТУРЧИНОВУ

Міністрові внутрішніх справ України
Ю.В.ЛУЦЕНКУ

Голові Верховного Суду України
В.М.МАЛЯРЕНКУ

Міністрові юстиції України
Р.М.ЗВЯРИЧУ

Вельмишановні панове!

Звернувшись до Вас вкотре примушує ганебна діяльність, яку провадить в Україні один з найактивніших юдо-нацистських Рабинович. (Ми не раз повідомляли про протиправну й антиукраїнську його діяльність.) Ігноруючи рішення судів, які засудили його видання «Столиця» за друкування матеріалів, що ганьблять честь і гідність порядних людей і ділову репутацію організацій, зокрема Міжрегіональної Академії управління персоналом і Міжнародної Кадрової Академії, В.Рабинович продов-

жує свою брудну роботу, про що свідчить роздрукований його стаття (додається).

Органи юстиції і прокуратури не можуть його приборкати і фактично розписалися у своєму безсиллі (копії листів додаються).

В.Рабинович, який був вірною служкою злочинного кумівського режиму, і зараз блукає коридорами влади. Цього пройди-віта й українського, людину з відомим кримінальним минулим (а за багатьма повідомленнями ЗМІ, його звинувачують у скоєнні серйозних злочинів і в часи незалежності України) очоче приймають у високі кабінети нової влади, проти якої він так довго і завзято боровся.

Віце-прем'єр з гуманітарних питань М.Томенко, до якого ми не раз зверталися, не відповів на жодне письмове звернення, зате дівчата цієї час прийняли міжнародного злодія, патологічного україножера і брехуна В.Рабиновича. Таке враження, що дехто з можновладців купився за тридцять срібників В.Рабиновича або когось із членів його команди (а точніше — антиукраїнської банди).

МАУП, МКА, ВГПО «Український вибір», ВГО «Антинаклевницька ліга» послідовно боролися із злочинним кумівським режимом. Разом з героїчним українським народом вистояли під час Національної (Помаранчевої) революції на Майдані. Усі наші дії узгоджувались з чинним законодавством. Матеріали, що їх видає Академія, зокрема в періодичних

виданнях, — чесні і повністю відповідають встановленим міжнародним і вітчизняним правовим нормам. Ми не можемо, не хочемо і не будемо підлаштовуватися під уподобання лідерів юдо-нацистських організацій, послідовно захищатимемо українство й українців, справу розбудови української України.

Ми не можемо сприймати поради деяких високих порадників не звертаючи уваги на дії нбито хворого В.Рабиновича, бо вони систематичні, послідовні, нахабні, грубі, цинічні, бо вони ображають людей, підіривають ділову репутацію організацій і, головне, дуже шкодять Україні.

Ми вимагаємо застосувати до В.Рабиновича визначені законодавством заходи, аж до примусового лікування, позаяк у нього мінімум два медичні висновки про наявність клінічної шизофренії. Не думаємо, що буде правильним застосовувати на цьому етапі методи самооборони, хоча законодавці громадянин не захищені державою — тож маємо на це повне право.

Секретар Президії МАУП В.Г.КОРОТКІН

Керівник Секретаріату ВГПО «Український вибір» В.Ф.ШОВКОШИТНИЙ

Генеральний директор МКА Л.П.ОДЕРІЙ

Президент ВГО «Антинаклевницька ліга» Ю.В.БОНДАР

Актуальне інтерв'ю

З проханням прокоментувати останні світові події «Персонал Плюс» звернувся до президента МАУП і МКА, голови Української Консервативної партії Георгія Щокіна.

— Пане Георгію, у своїй книжці «Кінець часів: пророцтва та коментарі» ви наводите твір ірландського святого XII століття Малахії про 112 римських пап. Іван Павло II, який щойно спочив, згідно з цими католицькими пророцтвами, був 110 папою. Що відомо про найближче майбутнє римського престолу?

— Пророцтва Малахії підтверджуються з кожним новим папою, навіть у наші дні. Наприклад, девізом «від трудів Сонця» Малахія позначив 110-го Римського Папу — Івана Павла II, який народився, як відомо, під час повного сонячного затемнення. Саме таким явищем було позначене і його поховання. Девізом наступного — 111-го Папи Римського, згідно з Малахією, є «слава оливи». Це дерево вважається одним із символів юдаїзму, що, можливо, вказує на єврейське походження наступного Папи або на те, що він буде креатурою цього середовища. З пророцтвами Малахії, очевидно, співвідносяться і один з катернів Нострадамуса (LV), де сказано, що «після смерті дуже старого Папи буде обрано римлянина квітучого віку», але «його звинуватять у тому, що він послаблює Святий престол». Можливо, у цьому катерні йдеться саме про носія «слави оливи», який, згідно з Нострадамусом, «довго утримається, але його справа буде небезпечною». Останнім Папою, за пророцтвами Малахії, буде Петро II (засновником католицької церкви вважається Апостол Петро). На ньому і закінчиться інститут папства, а «місто на пагорбах буде знищено і страшний суддя судитиме народи». Очікувати цього вже не довго, оскільки, незважаючи на довголіття пап, останні двох Пап навряд чи сидимуть на римському престолі більш як 50 найближчих років.

Що стосується можливого єврейського походження наступного Папи, то привертає увагу обрана для його виборів дата — 18 квітня, яка дає в сумі «щасливе єврейське число» — 13 (1+8+4=13). Хоча відомо: як апокаліптичним числом антихриста є 666 (буквально — «цар ізраїльський»), так 13 є числом самого сатани — господаря антихриста, — яке є сумою «числа сатани» — 364. Можливо, саме цю дату не випадково було визначено і для обрання нового Папи, оскільки серед су-

часних юдеїв дуже поширена магічна кабала, яка «обоюне» усялякі цифри та числа. До того ж, якщо вести рахунок пап від апостола Петра (а не від пророцтва Малахії), то наступний Папа є 265-им на римському престолі, що

причиною такої зловісної трансформації США захоплення провідних позицій у цій державі єврейської діаспорою. Наприклад, відомий ізраїльський публіцист І.Шамір, який не раз виступав на сторінках «Персоналу Плюс», так по-

що зробили для нас США? І чи варто тоді так підступно зраджувати своїх перевірених часом прибічників, плазуючи перед світовим агресором, який за логікою історичного поступу «загнеться» у найближчому майбутньому?

Ще у плані візиту Віктора Ющенка були зустрічі з українською діаспорою та керівниками

віщо обговорювати з єврейськими керівниками питання «антисемітизму», коли всім у світі відомо, що головними антисемітами є ізраїльтяни та їхні американські поплічники, які вже 50 років поспіль провадять семітсько-арабський геноцид? Або яку реституцію (тобто повернення єврейської власності, втраченої після жовтневого більшовицького завоювання) можна обговорювати з євреями, батьки і дідуся яких (що нині достеменно відомо)

якраз і були організаторами того кривавого завоювання та наступних голодоморних геноцидів українства?

Можливо, потрібно зробити навики — поставити перед єврейськими організаціями та їхнім лідерами питання про компенсацію за величезні злочини, скоєні їхніми попередниками на українській землі? Це стосується і відвідин В.Ющенком музею єврейського голокосту. В цілому це питання можна було б поцікавитися, де ж музей геноциду автохтонного індійського населення, якого знищено набагато більше, ніж єврейського, або геноциду африканського рабства в чомусь значно ролі, за свідченням ізраїльського професора І.Шахака, відігравали саме єврейські работорговці (див. його працю «Єврейська історія, єврейська релігія: тягар тисяч років» — К., 2005. — 144 с.). Та і музей геноциду слов'янських народів немає, хоча німецькі фашисти винищували слов'ян (кілька десятків мільйонів!) саме за расово-етнічними ознаками, вважаючи їх за «нижчу» расу.

Тому підсумовуючи, можна сказати: іздати та зустрічатися з керівництвом різних країн важливо і корисно для власної держави, але треба виходити наголошувати на гідності українців, на вибореній ними самостійності, підносити національну особливість і за жодних обставин не йти на компроміси, коли йдеться про національну історію, традиційну віру та національні втрати. У світі поважають тільки сильних духом, мужніх і справедливих людей, а загравання з своїми колишніми і сучасними поневолювачами, та ще й за рахунок своїх не-

давніх друзів — це, на мою думку, шлях до людської неповаги.

— І насамкінець про події в Україні. Як ви прокоментуєте арешт Бориса Колесникова, голови Донецької обласної ради, якого звинувачують у збрини?

— Це також питання сили духу нинішньої української влади. Усі скоробатки, яких виростив злочинний кучмівський режим на стражданнях українського народу, повинні нести відповідальність. Ви запитайте у пересічних українців, чи вірять вони у законне збагачення братів Медведчуків, Суркісів, Табачників, Ахметових або Пінчука, Рабиновича, Фельдмана, Гіршфельда та ім же подібних? Чому серед цих олігархів переважають етнічні євреї? Я не знаю достеменно національності Ахметова, але не здивуюся, коли в нього, як і у Б.Колесникова, виявиться саме єврейське походження. Ви ж подивіться, хто нещодавно найгаслашівше пропагував злочинні ідеї сепаратизму: московські євреї Лужков (Каз), Кобзон, Павловський, Гельман і донецько-харківські євреї: Колесников, Кушнарєв, Кириченко, Губерна та ін.

Усе це потрібно, не ромлячись, роз'яснювати автохтонам-українцям, а також росіянам, татарам та іншим меншинам, щоб їх знову не використовувало у своїх корисних цілях організоване єврейство. Нинішній українській владі треба рішуче впровадити в життя своє передвбирне гасло «Бандитам — турми!» І не лякати, що злочинці від єврейської олігархії організують якісь там заворушення. Необхідно просто роз'яснити людям, хто є хто. Тоді, можливо, вони самі приведуть до прокуратури своїх експлуататорів. Влада не має боятися, якщо серед злочинців кількісно переважатимуть єврейські олігархи, оскільки це буде не правом антисемітизму, а навики — відновлення соціальної справедливості. А час покаже, чи вистачить у нинішньої української влади духу на цю нелегку справу. Та я особисто переконаний: народ її підтримуватиме доти, доки вона працюватиме на українство. Хіба підтримували б проросійських єврейських сепаратистів та скоробатків Вітренко і Корчинський, якіби вони були справжніми українськими патріотами, а не прихованими євреями? Так ось про це і треба відверто говорити, тоді всі ці замасковані під «українців» і «росіян» єврейські поводири і збриники залишаться сам на сам. А самі по собі вони мало чого варті!

Георгій Щокін:

«ТРЕБА ЗАВЖДИ І В УСЬОМУ МАТИ СИЛУ ДУХУ»

також дає «щасливе єврейське число» — 13. Проте незмінним залишається одне — постійна і наполеглива духовна боротьба між Богом і його антиподом, між носіями Божої віри і служителями боготворчого культу (Ізраїль, наприклад, означає «Богоборець»). Тому бути в наші передпокаліптичні часи християнином, вірно стояти на засадах Православної віри — майже останнього духовного оплоту Божої присутності на Землі — є справою духовно розвинених, вельми мужніх і безоглядно чесних людей. Мабуть, саме тому таким поширеним є Православ'я в Україні, народ якої найбільше відпо-відає названню чеснотам.

— Георгію Васильовичу, користуючись нагодою, хотілося б почути вашу думку щодо останнього візиту Президента України Віктора Ющенка до США.

— Якщо ми вже торкнутися теми давніх пророцтв, то хотілося б ще згадати про мезоамериканських індіанців — творців високої цивілізації американського континенту. Відповідно до одного з них, Америка загине 23 грудня 2012 року в результаті катастрофічних землетрусів. Однак неминуча загибель США передбачає і багато сучасних науковців, оскільки ця держава протягом багатьох років є джерелом постійної агресії на Землі, основним поширювачем боготворчих ідей, моральної розпусти, відвертої дифамції та недолугих прагнень до світового панування. Багато хто вважає

ясною сучасну ситуацію: «Про що мріяв «єврейський народ», ми довідаємося зараз, коли євреї стали головним елементом американської еліти, посіли командні висоти в американському ідеологічному апараті — ЗМІ та університетах... За їхнього управління Америки, а потім і все людство пішли у бік глобалізації, неолібералізму і нового тоталітаризму, у світ дуже багатих і дуже бідних, у світ агресивних воєн і расизму» (Війна навісні // «Персонал Плюс». — 2003. — № 4-5).

Що стосується самого візиту В.Ющенка до США, то в цілому добре, що керівництво України намагається встановлювати дружні стосунки з різними країнами світу. Однак дружити можна лише на рівних і ніколи — за рахунок інших.

Наприклад, одним з гучних результатів останнього візиту стало підписання Україною і США угоди «про демократизацію» Куби та Білорусі. Хто б уже говорив про демократію, але тільки не США — класична тоталітарна імперія. До того ж Білорусь — наша споконвічна сусідка, а Куба — єдина, по суті, країна, яка багато років поспіль приймає на лікування велику кількість наших дітей після Чорнобильської катастрофи. А

єврейських організацій США. Зустріч зі своїми земляками — справа свята, і її треба тільки вітати. Однак чому Вікторові Андрійовичу не запитати: як так, що Головою Всесвітньої ради українців став юдеї Аскольд Лозинський? Це що, серед мільйонів закордонних етнічних українців не знайшлося жодного гідного? Неправда! Отже, ми знову маємо справу з цілеспрямованим єврейським впливом на християнську українську громаду. Сюди відноситься і зустріч Президента України з єврейськими провідниками. Чому, наприклад, не зустрітися з представниками російської діаспори (в Україні 17% населення — етнічні росіяни, а євреї становлять лише 0,2%), грецької або вірменської, чи будь-якої іншої із 130 національностей, які мешкають нині в Україні? І на-

Фотофакт

І КАРТА ХОЗАРІЇ — НА СТІНІ...

Це знімок кабінета заступника начальника головного управління земельних ресурсів Київської міської адміністрації Андрія Тарнопольського. Поруч — карта Таврії та Хозарії. Взірець землевпорядкування?

Історична довідка

Хозарія обіймала терени Північного Кавказу, Приазов'я та Донського степу. Каганат був єдиною, окрім Ізраїлю, країною, де державною релігією вважався юдаїзм. Уже тоді хозари були з українцями у стані постійного антагонізму. Хозарія увійшла в історію як держава-паразит, позаяк існувала суто за рахунок посередницького гешефту, збору данини, работоргівлі.

Навесні 965 року Святослав відправив хозарському кагану своє знамените послання «Іду на ви!», після чого вступив зі своїм військом на підконтрольні ворогові терени. Цим князь здійснив акт дуже важливого геополітичного значення: із загибеллю Хозарського каганату зникла загроза життю наших пращурів.

Перемога Києва над Хозарським каганатом стала вирішальним моментом подальшого розвитку України.

ДЕРЖАВНА ПРОГРАМА ЗАХОДІВ ЩОДО ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРНИХ ГЕНОЦИДІВ УКРАЇНЦІВ 1921—1923, 1932—1933, 1946—1947 РОКІВ І ВИЗНАННЯ ГЕНОЦИДУ УКРАЇНЦІВ ВЕРХОВНОЮ РАДОЮ УКРАЇНИ ТА ОРГАНІЗАЦІЄЮ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ

(Початок на 1-й стор.)

Ці матеріали налічують 15 томів розслідування Конгресової Комісії США про причини та масштаби голодоморів, 170 аудіокасет і комп'ютерний набір трьох об'ємних томів українською мовою під редакцією світлої пам'яті доктора історії Джеймса Мейса. З 1993 року її докинули всі ці матеріали фактично заарештовано і кинуто у підвали Верховної Ради. До них не мають вільного доступу ні дослідники-фахівці, ні громадськість, які про них нічого не знають. Асоціація дослідників голодоморного геноциду в Україні на прохання представників української діаспори США доручила члену Ради асоціації професору В.Уляничу дізнатися про долю цих матеріалів у Верховній Раді. Проте лише після тривалих зvoleв'язок, з дозволу самого Голови Верховної Ради Івана Плюща, йому вдалося глянути на ці матеріали, які через недбале зберігання у непристосованих умовах піддавалися перебудові у жалюзяковий стан: внаслідок неправильного температурного режиму аудіокасети пересохли, частину з них пошкоджено, оправи томів від вологості пошкодилися. Ці матеріали Конгресової Комісії США необхідно передати до державного архіву з належними умовами зберігання, куди мали б доступ науковці та громадськість. Верховна Рада докинула фактично приховувати їх від громадськості, проігнорувала вимогу резолюції V та VI з'їзду Асоціації дослідників голодоморів в Україні про необхідність передачі цих матеріалів до державного архіву України. Якщо називати речі своїми іменами, то так ставлення українських державних функціонерів до матеріалів Конгресової Комісії США важко назвати інакше, як хамством на міжнародному рівні.

7. Надати дослідникам і громадськості вільний доступ до всіх докинутих закритих архівних фондів про голодомори та повстанську боротьбу проти них. Для цього Верховній Раді України за поданням Президента України необхідно розглянути питання про скасування Закону УРСР від 17.04.1991 року «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні», оскільки цей закон трактує збройну боротьбу за Українську Народну Республіку, повстанську боротьбу проти голодоморного геноциду, а отже, і проти радянської влади, нав'язаної українському народові багнетом більшовицької Росії, як «злочин» з категорії загально-кримінальних. За цим радянським законом козаків і старшини армії УНР, зокрема герої Крутів, які зі зброєю в руках захищали проголошену IV Універсалом Централь-

ної Ради Українську державу, повстанські отамани, реабілітовані не підлягають. Їхню самовіддану і саможертвувальну боротьбу за Українську Незалежність, яку ми тепер завдяки цим борцям маємо, доки не гаємо, доки не тавруємо як «політичний бандитизм». Усі архівні справи під тоталітарним тавром «політичного бандитизму» і доки не видають науковцям, дослідникам, родичам учасників боротьби за незалежність своєї Батьківщини, представникам громадськості. Такий злочинний анахронізм кадрів не дозволяє розвитку української історичної науки.

Зазначений вище Закон «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні» ухвалено за радянської влади. Однак тепер, коли Української радянської соціалістичної республіки не існує ні політично, ні юридично, покласти на закон, який захищав її ідеологічну доктрину, особливо нині, коли Українська держава задекларувала зовсім інші демократичні цінності, м'яко кажучи, безглуздо. Якщо керуватися такою викривленою логікою, то і вся українська незалежність, і всі учасники Помаранчевої народної революції, починаючи з Президента України, потрапляють до «політичного бандитизму».

Час, нарешті, Українській Державі в особі її Президента і Верховної Ради чітко заявити: УНР та Українська держава, повстанські отамани — борці проти голодоморного геноциду — є предтечами нинішньої Української Держави, оборонцями рідного краю, а отже, їм потрібно не тільки реабілітувати, а й вшановувати на державному рівні як національних героїв. Пора, нарешті, покласти край жалюзячій невіданості та несправедливості стосовно захисників нашої Батьківщини.

Належну увагу потрібно приділити висвітленню повстанської боротьби проти голодоморного геноциду за інформацією не лише розсекречених архівів, а й за свідченнями очевидців, яких уже не так багато й залишилося. Якраз завдяки висвітленню всеосяжної, всеї народної боротьби проти голодоморного геноциду буде відкинуто докинутий засуджувати — чи то через непоінформованість, чи то через антиукраїнську заангажованість — прихильний для українців облудний вигадки про відсутність будь-якого опору з боку українців та про «тріумфальний хід Радянської влади».

Цим вигадкам, серед яких, на жаль, і високорадянські документи, адепти якого й докинуто у стінах Верховної Ради намагалися задуришити голови виборцям своїм облудним фари-

й повстанської боротьби; а для початку ознайомитися з книгами професора Уляничу В.І. («Терор голодом і повстанська боротьба проти геноциду українців у 1921—1933 роках». — К., МАУП, 2004 р.; «За волю України. Українські збройні формування XX сторіччя. 1914—1933 рр.» у 4-х томах, 500 фотоілюстрацій, 250 картограм, 5285 стор.), а також з книгами письменника Романа Ковалю («Повернення отаманів Гайдамацького краю». — К., 2000 р., 267 стор.; «Отаман святих і страшних». — К., 2000 р., 285 стор.).

8. Звернутися до урядових структур Росії з вимогою надати в розпорядження громадськості України всі архівні матеріали ЧК, ГПУ, НКВД, КГБ про голодоморний геноцид українців і повстанську боротьбу проти нього, вивезені до Росії колишньою головою КДБ СРСР Галущком.

9. Оскільки Російська Федерація проголосила себе спадкоємцем Радянського Союзу, де владу з 1917 року захопили єврейські більшовики, зажадати покаянного вибачення Росії та Ізраїлю в особі Президента В.Путіна та прем'єр-міністра А.Шарона за злочин, вчинене українським народом з моменту існування Союзу: збройну агресію і знищення суверенної Української Народної Республіки, голодомор 1921—1923 рр., примусову колективізацію, переселення та репресії проти українців, голодоморний геноцид 1932—1933 рр., голод 1946—1947 рр. та інші злочини. Німці та австрійці покалися за злочин, завдаючи євреям під час Голокосту, і виплатили їм велику грошову компенсацію. Українці теж наполягають на такій компенсації та покаянні за всі завдані кривди від нинішнього керівництва Російської Федерації та Ізраїлю, які морально та матеріально відповідальні за дії своїх попередників (нагадаємо, за даними народного депутата В.Семенюка з 450 депутатів Верховної Ради 203 є етнічними євреями).

10. Держава повинна забезпечити новостворені районні та обласні комісії зі збору матеріалів про геноцид українців передовою цифровою аудіо- та відеотехнікою для фіксації свідчень очевидців, яких залишилося вже вкрай мало. Треба створити високотехнічні документиальні відеофільми, які для міжнародних експертів стануть беззаперечними доказами у визнанні геноциду на рівні ООН для викриття злочинного комуністичного режиму, адепти якого й докинуто у стінах Верховної Ради намагалися задуришити голови виборцям своїм облудним фари-

сейством, ще раз продемонстрованим комуністами під час Помаранчевої народної революції.

Спроби закомуніти народні гроші не на капіталах олігархів, а на скупому забезпеченні низових ланок зі збору інформації відео- та аудіотехнікою кваліфікувати як злочинну байдужість до трагедії українського народу або її свідоме шкідництво.

Переконаливши результативності застосування цифрової відеокасети, магнітофона та фотоапарата є прикладом доцента п. Магрицької з Луганська, яка створила за свідченням очевидців високотехнічний 15-хвилинний фільм і зробила відповідні аудіозаписи і фотографії завдяки наданій їй Луганською облдержадміністрацією відповідної техніки.

11. Після збору всієї належної інформації про голодоморний геноцид, зокрема після створення «Книги народної пам'яті жертв голодоморного геноциду», необхідно організувати видання державним коштом багатотомної «Енциклопедії голодоморного геноциду українців» (далі — ЕГГУ), побудованої за адміністративно-територіальним принципом. Це видання доцільно здійснити на базі нині діючого видавництва «Українська енциклопедія» (колишня Головна редакція Української радянської енциклопедії) за участі новоствореного Державного інституту вивчення геноциду української нації, Інституту історії Академії наук України, Інституту археології та джерелознавства, Головного архівного управління України, Асоціації дослідників голодоморного геноциду українців, Інституту культурології та етнополітичних досліджень МАУП, зокрема Ю.І. Центру з вивчення історії та сучасних форм тоталітаризму, товариства «Меморіал», Товариства політ'язів і репресованих, «Фонду 3000». На спільному засіданні ці авторитетні структури мають виробити єдині науково-методичні засади майбутнього видання. Керуватися вже набутим досвідом створення з 1988 року 26-томного видання «Історія міст і сіл Української РСР», для збору інформації та написання нарисів для ЕГГУ потрібно на державному рівні насамперед створити районні та обласні редакційні колегії або комісії, залучаючи до роботи в них працівників місцевих органів влади, культурно-освітніх установ, середніх і вищих навчальних закладів, зокрема учнів старших класів і студентів. Цей процес має бути підпорядкований Президенту України.

12. Зважаючи на посилення ролі релігії в духовному житті громадян України, просити церковних ієрархів різних конфесій проводити у храмах Великі Поминання невинно убитих голодоморних жертв.

морним геноцидом.

13. До навчальної програми середньої та вищої школи включити предмет «Геноцид української нації» та запровадити його через Міністерство освіти і науки України у всіх навчальних закладах з 1 вересня 2005 року.

14. Замінити назви вулиць, населених пунктів тощо, названих іменами комуністичних керівників, які здійснювали геноцид українців, зняти їхні пам'ятники та зняти меморіальні дошки.

15. Хоча в українському парламенті і відбулися 2003 року слухання та спеціальне засідання, присвячені вшануванню пам'яті жертв голодоморів в Україні, однак Верховна Рада так і не ухвалила окремого акту з чіткою кваліфікацією трагедії як геноциду українського народу. В Організації Об'єднаних Націй російська дипломатія в суголосі з сіністським лобі розгорнула шалену протидію визнанню України жертвою голодоморного геноциду, в результаті чого так і не було ухвалено відповідної резолюції ООН.

Якраз тому необхідно найближчим часом повторно винести на розгляд Верховної Ради України питання про визнання голодоморного геноциду українського народу і на цій підставі поставити це питання на рівні ООН.

Здійсненням усіх зазначених вище заходів Українська держава виконає свій моральний обов'язок щодо вшанування та увічнення пам'яті українських хліборобів, безвинно вбитих комуністичним тоталітаризмом.

Реалізація цієї програми стане для українців консолідуючим, державо-зміцнювальним чинником, дасть підстави для визнання Організацією Об'єднаних Націй акту геноциду українського народу.

Л.Г.ЛУК'ЯНЕНКО, голова Асоціації дослідників голодоморних геноцидів в Україні, народний депутат України

Г.В.ЩОКІН, президент Міжрегіональної Академії управління персоналом, професор

М.Ф.ГОЛОВАТИЙ, перший віце-президент, ректор МАУП, професор

Ю.В.БОНДАР, віце-президент МАУП

В.В.ЯРЕМЕНКО, директор Інституту культурології та етнополітичних досліджень МАУП, професор

В.І.УЛЯНИЧ, директор Центру з вивчення історії та сучасних форм тоталітаризму МАУП, професор

Документ підготував професор **В.І.УЛЯНИЧ**, директор Центру з вивчення історії та сучасних форм тоталітаризму МАУП, член Ради Асоціації дослідників голодоморного геноциду в Україні, член Ради Старійшин УРП «Собор»

Рейтинг

У столичному Центральному будинку офіцерів відбулася урочиста церемонія нагородження переможців Всеукраїнського рейтингу професіоналізму серед недержавних служб безпеки. Цю акцію традиційно проводить журнал «Комітет» за підтримки добровільної громадської організації «Комітет сприяння правоохоронним органам України» та інформаційних партнерів — ТРК «Київ», НРК України, газет «Урядовий кур'єр», «Голос України», «Персонал Плюс», «Експрес-Об'єд'ява» та Співдружності працівників інформаційних видань України.

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ: ДЕСЯТКА КРАЩИХ

Цього року підбито підсумки вже другого такого рейтингу. Порівняно з попереднім зросло кількість учасників, охоплено ширше коло регіонів України (Донецьк, Одеса, Львів, Чернігів), в акції взяли участь найкращі представники цієї сфери бізнесу. Найбільше підприємств — майже 100 — представляли столицю.

Основна мета рейтингу — не лише вивчити рівень і якість послуг, що надаються цими структурами, а й зробити змагання цивілізованим, прозорим, доступним і юридичним, і фізичним особам.

На церемонії нагородження було запрошено керівників багатьох недержавних служб безпеки, представників керівництва МВС, СБУ, Збройних сил, відомих громадських і політичних діячів, народних артистів України **Аду Роговцеву, Ольгу Сумську** та ін.

Абсолютним переможцем рейтингу визнано відому компанію «Венбест», яка вже більш як 13 років працює на українському ринку послуг безпеки. Нині в Україні експлуатуються не одна сотня пультів централізованого спостереження, виготовлених цим підприємством. Золотий диплом переможцю вручено Київському детективно-охоронному агентству «Безпека ЛТД» — володарю міжнародного сертифіката якості охоронних послуг за стандартом ISO 9001—2000. Нагороду вручив голова ради Комітету генерал-полковник **Василь Горбатюк**.

У чотирьох номінаціях переможці Департамент охорони КСРПО, Національне детективне бюро МПА, ТОВ «Вік-Тан», ЗАТ «Об'єднання ЮГ». Почесними дипломами переможців відзначено Агентство безпеки «Партнер», фірми «Л.Т.В.», «СІС ЛТД», «Захід-Холдинг-Центр».

Почесним знаком «За заслуги» Комітету сприяння правоохоронним органам України з-поміж інших відзначено віце-президента Міжрегіональної Академії управління персоналом, керівника головної редакції періодичних видань Академії **Юрія Бондаря**.

На церемонії вшанування лідерів вітчизняних охоронних структур приймали вітання і працівники редакції журналу «Комітет», якому навесні виповнилося два роки. Головного редактора **Володимира Черкуна** нагороджено Почесною грамотою Національної спілки журналістів України за сприяння формуванню державної політики у сфері забезпечення прав громадян, підприємств та організацій.

Після офіційної частини акції на зустрічі у світлиці учасників привітали концертною програмою артисти Продюсерського центру **Олександра Яременка**. Сам керівник — співак, композитор і поет — «зібрав» найбільше оплесків за виконання власних пісень.

Сергій ВОВЧЕНКО

18 квітня 2005 року

✓ **Прошу слова!**

Сталося! 31 березня голова СБУ Олександр Турчинов під час прес-конференції підтвердив факт стегнення співробітниками СБУ за Георгієм Гонгадзе. За словами Турчинова, за кілька тижнів до викрадення і вбивства журналіста стегнення СБУ було знято. І ще він зазначив: немає підстав

жила за іншими журналістами, опозицонерами? Стежила — поб'юся об заклад з шефом спецслужби на будь-який екзотичний напій.

Така впевненість базується не на здогадах. Як нині стало відомо, Георгій Гонгадзе фактично самостійно розкрив злочин проти самого себе, повідомивши Генпрокуророві Потебенку про стегнення за офісом «Української правди» і за ним особисто. Проблема в тому, що ніхто й не думав тоді вияснити причини цього стегнення: все було й так зрозуміло. А через кілька місяців після зникнення Гонгадзе я назвав у газеті «Грані» прізвища конкретних співробітників служби внутрішнього стегнення МВС, які Георгія «тримали в полі свого зору». Однак і тоді ніхто не звернув ува-

впивнявся: телефонні погрози 15 вересня 2000 року й автомобіль зовнішнього стегнення під моїм будинком, який я бачив зранку 16 вересня, а також два обшуки, здійснені міліцією і СБУ, — ланки єдиного ланцюга тиску на незручних журналістів. Безсумнівно, через три роки після того, як країну потряс скандал, пов'язаний з убивством Гонгадзе, влада використовувала ті самі методи залякування — наслала на мене людей з електрошокером і металевою трубою, а через кілька місяців — «ворошиловського стрілка», який розстрілював мене на очах у дружини. Хочеться, аби Турчинов продавив одкровення і з цього приводу.

Навіть за Кучми тодішній шеф СБУ Володимир Радченко був багатослівніший. Він очолив спецслужбу після того, як Леоніда Деркача прибрали з СБУ слідами Гонгадзе. Я звернувся до Кравченка з відкритим листом, у якому просив пояснити — хто стежив за мною напередодні зникнення Гонгадзе. Я назвав марку машини і її номерний знак. А саме: автомобіль «Жигулі — 2106» зеленого кольору, №72846 КЕ. Радченко особисто зустрівся зі мною і сказав, що автомобіль належить службі зовнішнього стегнення СБУ, однак стежили не за мною. Я не повірив Радченку, але нічого заперечити не міг. Справа в тому, що машина стояла під моїм будинком, майже на пустирищі. Був суботній ранок, і стежити могли лише за моїм під'їздом. Я не вірю у збіги: напередодні мені телефонують і погрожують; я викликаю міліцію; вранці той самий голос по телефону демонструє свою обізнаність: «Що, ментів приводить?»; після цього я помічаю від вікна мій автомобіль стегнення.

Нині, нарешті, є шанс з'ясувати: на яких підставах за мною стежили «орли» СБУ? І чи не вони через три роки напали на мене на порозі власного будинку? У будь-якому разі не завадить перевірити правдивість заяви Радченка про те, що стежили не за мною і що все це просто випадковий збіг обставин. Підніміть оперативно-розшукову справу, співставте з перевіркою МВС, яку здійснили за моєю заявою про погрози (карну справу тоді так і не порушили), і багато чого стане зрозуміло.

Однак хто, крім нового керівництва СБУ, зможе дати команду на таку перевірку? І коли ми дізнаємося всю правду про те, як через спецслужбу здійснювали тиск на журналістів і опозиціонерів? Виправдання на штат «на нас тисне злочинна влада» нині вже не проходить. Що заважає новим керівникам силових відомств розставити всі крапки над «і»? Щоправда, тут є одне «але»: якщо таку роботу провести комплексно, то говорити треба не лише про одну справу Гонгадзе, а про повномасштабний загальнонаціональний процес — про наш український Нюрнберг. Однак учасниками цього процесу ризикують стати десятки, якщо не сотні, представників колишньої влади, дехто з яких встиг перефарбуватися і зростає з новою владою.

Олег ЕЛЬЦОВ

✓ **Репліка**

ЩОБ НЕ БУЛИ РОЗУМНІШІ ЗА НАЧАЛЬНИКА?

Виглошена класиком теза про те, що і кухарка може керувати державою, на превеликий жаль, і досі жевріє в головах деяких чиновників. І хоча ніякіша влада проголосила, що до керівництва залучатимуться лише професіонали, а не свати, брати, куми, для втілення ідеї в життя знадобиться не один рік. Тому й усі добрі наміри уряду можуть розбитися об стіну тупості та «пофігізму» середньостатистичного Івана Івановича (перепрошу, якщо когось неприємно образив).

Аби не бути голослівним, наведу один приклад. Який, утім, чи не найкраще характеризує сказане вище.

2003 року Світовий банк виділив кошти на навчання керівників вищої та середньої ланки Державної податкової адміністрації. У перспективі ці фахівці мали оволодіти знаннями з організаційного управління, зокрема управління людськими ресурсами. Ідея чудова! Тим паче, що принцип «я начальник — ти дурень», який подекуди практикували керівники, нічого крім негативної реакції не міг викликати. У результаті страждали і платники податків, і сам авторитет організації. Впровадження в життя цієї програми могло б дещо поліпшити ситуацію. До того ж держбюджету це нічого не коштувало б — як уже зазначалося, гроші на цю програму виділив Світовий банк. Аби цей процес був прозорим, серед навчальних установ, які займаються цією тематикою, було оголошено конкурс. У закладі-переможці й навчальні б податківці. Серед конкурсанти була і Міжрегіональна Академія управління персоналом. Тим паче, що при цьому

ВНЗ існує Центр професійного розвитку персоналу, який займається підготовкою і перепідготовкою кадрів. Кваліфіковані викладачі та сучасна матеріально-технічна база сприяють оволодінню знаннями.

Та й самі податківці в цьому могли впевнитися. За рік до проекту в Центрі на курсах «Управління трудовими ресурсами» проходили підготовку спеціалісти департаменту розвитку та модернізації державної податкової служби ДПА України. Керівництво департаменту і ті, хто вчився, були задоволені отриманими знаннями та методикою викладання.

Однак повернімося до конкурсу. Відповідно до вимог тендерного комітету фахівці МАУП підготували відповідний пакет документів (пропозиції, тематика, плани занять тощо), який згодом передали до Департаменту розвитку та модернізації ДПС. Відповідним підрозділом було підготовлено список учасників, які мали передати представникам Світового банку. Та згодом почали творитися дивні речі, які могли, мабуть, лише на пострадянському просторі. Заступник начальника Департаменту А.П.Фурман забрав усі матеріали, які стосувалися проведення тендеру. Протримавши їх кілька днів у себе в кабінеті, цей «гігант думки» дійшов висновку, що це навчання взагалі не потрібне українським податківцям (!?). Про що і написав 17 червня у службовій записці на ім'я начальника Департаменту В.Москаленка. А за кілька днів до цього, 11 червня, Фурман заявив, що його не влаштовує участь у тендері Міжрегіональної Академії управління персоналом. На його думку, МАУП

— «несерйозна організація». Чесно кажучи, після такої фрази подумалося: а чи не перебрівся цей достойник на сонечку? Бо навіть найзапекліші опоненти Міжрегіональної Академії управління персоналом відзначають високий рівень знань, які дають у цьому навчальному закладі, та високу кваліфікацію викладачів. (Свідченням цього й стало те, що саме Міжрегіональна Академія управління персоналом фактично стала переможцем цього тендеру. Причому, як вже наголошувалося, проходив він прозора і ніяких «підкилених» ігор не було).

А можливо, така заява — не лише підворонювання, а замовлення певних сил. Яким саме — здогадатися не важко. Або ситуація ще прозаїчна: просто людині не подобається бажання інших навчатися, аби не були розумніші за нього.

Тим часом Фурман своїми безглуздими виступами завдав удару і по авторитету України. Бо як же можуть розцінити представники Світового банку такі дії? Не іншаке ж символічний ляпас — мовляв, ми голі, босі, але горді. Тому забирайте свої гроші і не вчіть нас жити. Як виявилось, це непоодинокий випадок, коли Фурман проявляв свою «гордість», завдаючи шкоди інтересам держави. Наразі після заяв цього «дядька» у повітрі запало смаження — у прямому розумінні. У кабінеті Фурмана... сталася пожежа. Не хочеться його запідозрювати, але факт залишається фактом — серед іншого майна вогонь знищив усі документи, які стосувалися вже згаданого тендеру. Зрозуміло, після пожежі втілення проекту в життя відклали на невизначений термін. Однак сподіваємося, що ситуацію можна змінити. Якщо не з'явиться ще один Фурман.

Богдан ДОВНИЧ

✓ **Преса і влада**

ХТО СТОЯВ ЗА ПЕРЕСЛІДУВАННЯМ «СІЛЬСЬКИХ ВІСТЕЙ»?

Як відомо, сіоністські кола домагалися закриття української газети «Сільські вісті». Протидіючи цьому, деякі народні депутати ініціювали внесення питання про ситуацію докола «Сільських вістей» до порядку денного українського парламенту. Однак цю ініціативу заблокували — «за» проголосували лише 209 народних депутатів з необхідних 226. Для історії важливо, хто стояв за переслідуванням газети. Їхні прізвища наведено в публікації «Сільських вістей». Отже:

«Почнемо з фракції «Наша Україна», в якій 101 депутат. З них у момент голосування були відсутні двоє: Т.Чорновіл і М.Олійник. Ухилилися від голосування 4: В.Бондар, С.Жовтяз, М.Поліщук, М.Чечель. Інші (а це 95 депутатів) проголосували «за».

Фракція комуністів — 59 осіб. У залі були всі. «За» проголосували 56. Не голосували 3: О.Бондарчук, О.Голуб, О.Масенко.

Фракція СДПУ(О) — 38 депутатів. Усі були в залі. Жоден не голосував.

Фракція блоку Ю.Тимошенка — 19 депутатів. Усі були в залі. Усі до одного проголосували «за».

Фракція Соцпартії — 20 осіб. «За» проголосували 18. Не голосували: Й.Вінський, Л.Вернигора (повідомив: не встиг).

Фракція Аграрної партії — 16 осіб. У залі були всі. «За» проголосували 5: С.Терещук, М.Шершун, А.Козловський, В.Плютинський, М.Сятиня. Решта — 11 депутатів — від голосування ухилилися.

Фракція Народного демократичної партії. У залі були всі 14 депутатів. Усі до одного не голосували.

Фракція «Регіони України» — 67 депутатів. Двоє були відсутні: В.Мусяка, С.Ратушняк. «За» проголосували 5: П.Матвієнко, О.Беспалов, В.Бойко, В.Макеєнко, І.Четверков. Решта — не голосували.

Фракція партії ППУ

та «Трудова Україна». Кількість депутатів — 42. Відсутні були 3: Л.Гадяцький, В.Драчевський, В.Горбачов. Усі інші ухилилися від голосування.

Група «Демократичні ініціативи» — 19 депутатів. Були присутні всі, але жоден учасник в голосуванні не взяв.

Група «Народовладдя» — 22 депутати. Відсутні: О.Задорожний. Два проголосували «за»: В.Гаврилюк, С.Правденко. Інші від голосування ухилилися.

Група «Народний вибір» — 14 депутатів. Усі були присутні, але жоден не голосував.

Позафракційні. Їх — 18. Відсутній був 1: С.Кірюк. «За» проголосували 9: Ю.Артемчук, О.Волков, А.Мартишук, В.Бартів, О.Каменяш, В.Литвин, О.Омельченко, В.Фалковський, С.Слабенко. Решта не голосувала. Це: О.Білолов, С.Касьянов, С.Ківалов, С.Косінов, В.Савицький, В.Тополов, С.Бондарчук, О.Зінченко.»

УКРАЇНИ ПОТРІБЕН СВІЙ НЮРНБЕРГ

стверджувати, що СБУ причетна до викрадення і вбивства Гонгадзе, зокрема, що хтось із служби стегнення СБУ міг бути свідком викрадення Гонгадзе. За словами нового шефа СБУ, формальним приводом для стегнення за журналістом стало відкриття «сумнівної» оперативно-розшукової справи.

Скажу чесно: мене ці зізнання СБУ дуже порадували і обнадіяли, що справу Гонгадзе все-таки доведуть до логічного завершення — і зовсім не такого, про яке поспішили відрепортувати Президент і Генпрокурор. Адже справу Гонгадзе, на моє переконання, не можна завершити лише арештом двох убивць, які зізналися у скоєному злочині. Безперечно, Георгію не пощастило більше за інших, списки інших буде надто довгим. Однак цей список мусить відновити і кожен факт розслідувати, але не розрізняючи, а поєднуючи кримінальні справи такого плану. Лише в такий спосіб вдасться розкрити систему «прогинання» преси за часів Кучми. Зрештою, суспільство має знати, що під пресинг влади і криміналітету підпадали не лише п'яки і бізнесмени від журналістики, як про це свого часу говорив міністр внутрішніх справ Білокон.

Знавішавши, що СБУ також не пасла задніх у справі стегнення за Гонгадзе, Олександр Турчинов сказав не всю правду — а він має її знати. Якщо вже шеф спецслужби постав перед пресою, аби розповісти про справи СБУ-шного зовнішнього стегнення минулих років, то хотілося б почути системну відповідь, а не вирвану, так би мовити, з контексту. Невже в архівах СБУ зберігається єдина оперативна справа проти працівників преси? Невже розвідка СБУ-МВС не сте-

гу на цю інформацію. Потрібно було змінити владу в країні, аби справа вбивства журналіста зрушила з мертвої точки.

Однак Гонгадзе був не єдиною жертвою колишнього режиму. Чому опозиція, яка прийшла до влади, мовчить про сотні злочинів проти інших людей, незручних режиму Кучми, серед яких — десятки журналістів? Чи не пора співробітникам СБУ, МВС, прокуратури звернутися до повідомлень Інституту масової інформації, Репортерів без кордонів, Спільки журналістів і провести додаткові розслідування дивних нападів на журналістів, які, на відміну від Гонгадзе та Олександрова, залишилися живими. Одні — як керівник «Континенту» Сергій Шолох — були змушені емігрувати, інші — зменшити свій заїл, а то й перекаліфікуватися у кербуни. Те, що відбувалося в регіонах — подали від загальнонаціональних мас-медіа, важко описати словами. Чимало регіональних царків поведилися з пресою, як зі скотиною. Чому й до нині за це ніхто не відповів за законом?

Спостерігаючи за мовчанням нової влади, починаєш вірити в плітки про домовленість з Леонідом Кучмою, згідно з якою йому й його оточенню багато чого «вибачили». Однак якщо Ющенко й вибачив Кучмі, то особисто я не вибачив і хочу, щоб мені відповіли: хто винив напад на мене, хто погрозив по телефону, хто організував обшуки, хто вів зовнішнє спостереження?

Хоча багато чого було зрозуміло ще тоді, коли стежили. Можливо, це й не скромно, проте нагадаю панові Турчинову історію стегнення співробітниками СБУ за мною напередодні зникнення Гонгадзе. Щойно дізнавшись про зникнення колеги, я вже тоді

Полеміка

Головна властивість світобудови живої та неживої природи — дивовижна циклічність розвитку. Ніч змінюється світанком. Зиму поборює весна. Старість відходить, веселіє лементом онуків. Якщо ще вічного життя потрібно людям?!

Кожному новому поколінню дається шанс очищення від скверни, як очищуються від скверни, випаровуючись під травневим сонцем, навіть найбрудніші і найотруйніші стічні води, перетворюючись на життєдайну дощову хмару. Кругообіг води в природі — один із яскравих прикладів циклічності та оновлення.

Однак чому не скрізь і не завжди відбувається очищення, оновлення і вдосконалення людських поколінь?

Українці, слов'яни, як і всі європейські аборигени Старого світу, від деякої пори перебувають під загрозою остаточного відродження та вимирання. Кількість білого населення у світі сьогодні становить трохи більше 10 % проти 50 % у першій чверті XX століття. Хіба це не катастрофа? Катастрофа! Куди ж дивиться так звана світова спільнота? Чому вона чо катастрофу замовчує, як замовчувала свого часу українські голодомори? А тепер, опіючись долею та правами мігрантів, вперто замовчує і нинішній етноцид та геноцид української нації, всієї слов'янщини...

Напрошується законне запитання: а чи нема в текстах Біблії, Тори або Талмуду «священних» (тобто обов'язкових до виконання) проектів, планів чи програм, за сценаріями яких відбувається сьогоднішній ліквідаційний української нації, слов'янщини, всієї корінної раси Європи?

Чи можна сьогодні говорити про український економік, про український бізнес в Україні? Зате повно суксесів, медведчуків, звігільських, рабиновичів, ахметових, пінчуків, червоначів, червоначів та ін., для яких українці — як буржуазія для Леніна.

Отже, олігархія — що це таке? Українська Радянська Енциклопедія (УРЕ) подає таке визначення: «Олігархія в експлуататорських державах — це купка багатів, рабовласників, феодалів, капіталістів, яка тримає державну владу». Це визначення може не сподобатися декому через його радянське походження, тому звернемося до віддаленіших у часі пояснень.

Відомий античний язичницький вчений Полібій визначав шість різновидів владних конфігурацій, здатних, подібно до кругообігу води в природі, плавно або стрибкоподібно переходити одна в одну. Зокрема, монархія може з часом вироджуватися у деспотію. Деспотію здатна скинути аристократія (влада шляхетних). Влада шляхетних, старіючи, своєю чергою, з часом може перетворитися в олігархію, як, вочевидь, змінило короточасна демократія. Однак і демократія, хоч як це прикро, також перероджується в олігархію — владу чорні. Владу чорні може змінити влада самодержця, тобто монархія. Коло спірало замкнулося. Цикл повторюється.

Ні мертва, ні жива природа, ні людське суспільство на місці не стоять, але рухаються не тільки по

прямій. До занепаду племені чи держава може призвести будь-яке з негативних, ворожих народів владних утворень — деспотія, олігархія, охлократія, що більше, гнітюче суцільно-безперервне повторення упродовж століть лише негативних циклів коловороту владного лапцю.

Завдяки саме такому негативному коловороту щезла з лиця землі сила-силена народів, держав та імперій. Однак за панування в державі або нації позитивної динаміки владного коловороту — монархії, аристократії, демократії — мо н о л і т е д н о с т і нації та влади не подужає здолати ніяка, навіть найпотужніша нечиста сила.

О т ж е, згідно з Полібієм, у будь-якому суспільному утворенні, навіть, або особливо, в ізолятованому від будь-яких сторонніх впливів племені, з плином часу постійно і обов'язково циркулюють, динамічно перетворюючись одна в одну три різновиди позитивної влади — монархія, аристократія, демократія і три різновиди негативної, ворожої для суспільства, влади — деспотія, олігархія та охлократія. Усе просто, природно і зрозуміло. І якщо без зайвого упередження розібратися з ними як біблійними патріархами, суддями, царями, князями, синедрионами, добрими та поганими, то — все за Полібієм. Ніякої вічнозеленої демократії.

Отже, і за Полібієм, і за визначенням енциклопедії в нинішній повсякденній життєвій практиці олігархія — одна з трьох найогидніших, найзлочинніших, найворожійших народам форм владної структури.

Чи можливий перехід від нестерпно-гнітючого, смертоносного олігархічного правління до позитивної якості владної структури? Звичайно можливо!

Яскравий приклад такого переходу — доба (на жаль, коротка) Богдана Хмельницького з його визвольними походами. Адже він міг пристосуватися до тогочасних польсько-козачих олігархів (які, до речі, і завоювали Річ Посполиту) і тихенько прожити своє життя. Однак Богдан ужив спробу переходу до позитивної динаміки владного процесу в Україні. Тому покинув Григорія Сковороду «Будь славен вояки, о муже ізбране, вольності отче, герою Богдане!» ніколи не застаріє, і ніяким рабам, ніяким Іосипам телушкіним чи барашкіним, що розповсюджують ганебну брехню про українців, не похитнути немирущої слави Богдана в пам'яті народній.

Існують і протилежні приклади (іх скільки завгодно), приклади повзучого, малопомітного переходу позитиву в негатив. Зупинимось, однак, на одній з великих знакових історій, на біблійній історії Іосипа Огидного, або Бريدко-го, це вже як кому подобається. Хоча поспівує подобається цього негідника і протидієвати називати Прекрасним (кн. Буття, 41-47). Діяння, описані в текстах біблійного епізоду про Іосипа Огидного, не-

зважаючи на те, відбувалися вони в дійсності, чи ні, можуть слугувати (і напевне, слугують) як інструкція, сценарій, програма, проект повзучого перетворення певного різновиду державної влади на свою протилежність.

Досягнувши необмеженої влади в Єгипті, вчорашній зек Іосип Огидний перетворив нормальну, звичну та рідну єгиптянам владу фараона на нестерпну, голодоморну, рабовласницьку деспотію. При цьому всіх своїх родичів Іосип Огидний поселив у найкращій частині країни і розподілив межі ними

владного керма своїх держав подільників Іосипа Огидного ні в духовну, ні в культурну, ні в адміністративну сферу національного буття!

Хто хоче мати уявлення про методику психологічної підготовки подільників Іосипа Огидного, цих ржавих, унтер-офіцерів, групенферерів, фюрерів та ефрейторів із підрозділів майбутньої кошової орди Мойсея, хай перечитає сторінки книги Буття, на яких описані сцени зустрічей Іосипа Огидного з єдиноокровними братами — «синами Ізраїлевими». Ці десятеро

нормальних євреїв, і, зрештою, настільки здеформували їхню сумління та свідомість, що вони й не помітили, як стали співучасниками злочинної голодоморної щодо Єгипту йосипової акції.

Іосип Огидний сказав: «Ось два роки голод на землі і ще буде п'ять літ, не буде ні оранки, ні живих» (Буття, 45:6). Брати навіть не запитали, як це? Де це у світі бачено, щоб селяни з власної ініціативи не орали, не сіяли, не жали та ще й цілий п'ять років поспіль? Значить, це була не селянська ініці-

непотрібна олігархам, їм не потрібно нічого українського.

Вся історія українського народу та її історія усіх слов'ян суцільно підтвердження злочинних намірів і діянь спадкоємців Іосипа Огидного та олігархів, незалежно від віросповідання, їх не зупиняють одкровення власних же, сучасних ідеологів про те, що за рабунки та інші злодіяння рано чи пізно настане час розплати.

Ось що сказав Корнелій Тацит про релігію послідовників Іосипа Огидного: «Іудеї считают богопротивным то, что для нас священно, и наоборот, то, что у нас запрещено, ибо безнравственно и преступно, у них разрешается». (Корнелій Тацит. История. С.-П. «Наука», 1993). Як бачимо, ідеологія сьогодшніх олігархів є руйнівницька. 1000 літ починаємо наслідки жрецького перевороту 988 року.

Починаємо не тільки ми. Ось як австрійський дослідник Герхот Райсгер підтверджує нашу висновки: «Насколько хорошо сами «избранные» способны проникнуть в суть и взаимосвязи описанных в Ветхом Завете явлений, подтверждают используемые ими символы. Гигантский портал Хлебный биржи в Чикаго, где спекулируют на «хлебе насущном» в мировых масштабах, украшает фигура библейского Иосифа в Египте. Притча о семи тучных и семи тощих годах «прочитывается» здесь — в той мере, в какой ее содержание вообще известно посетителям — абсолютно неверно. Тучные годы — это кредитная экспансия, потребительская лихорадка, спровоцированная Иосифом, их избыточность не превышала величину обычного годового дохода от сельского хозяйства, который благодаря ежегодному разливу Нила всегда оставался неизменным. Тощие годы были следствием искусственно вызванного Иосифом спада путем сокращения кредитования и взыскания кредитов. Вследствие этого ростовщического закабаления жители Египта вынуждены были «добровольно» продавать себя в рабство, чтобы выжить!»

Какой глубокий символизм несут в себе эти библейские цитаты! Оставшись тайною за семью печатями для «оим», он, в султурном воплощении, откровенно демонстрируется всем и каждому вводяными дверями заведення, откуда при помощи биржевых махинаций контролируется снабжение «хлебом насущным» всего человечества!

Але які «конкретно» структури сьогодні підживлюють та оновлюють привид вєтхозавітного деспота, архетипа і родоначальника олігархії? Відповідь однозначна — всі без винятку, хто вважає Іосипа Огидного «Прекрасним і Святим».

Яким же чином Українцю вирватися з мертвої петлі олігархії? Як перейти державі нашої до процесу позитивної циклічності владних утворень? Це тема окремої розмови, але для початку Українцєві слід навчитися самотній, без сторонньої «допомоги» користуватися власним сумлінням, рідним національним розумом, головою, мозком та серцем.

Руслан МОРОЗОВСЬКИЙ, член Асоціації дослідників геноцидів голодоморів в Україні

ЙОСИП ОГИДНИЙ — ВЗІРЕЦЬ ОЛІГАРХІВ

награбовані в єгиптян хліб та коштовності, створивши всі передумови для перетворення нормальної влади фараона на деспотичну-олігархічну, рабовласницьку форму правління. Євреї не були рабами в Єгипті, якраз навпаки — єгиптяни стали рабами пришелиць-євреїв. Уважний читач відповідних розділів Біблії або Тори, в яких описується ця фатальна для єгиптян метаморфоза, при першому читанні, поза всяким сумнівом, буде вражений та здивований різною подібністю єгипетського голодомору, начебто у XIV–XIII ст. до нашої ери, з голодоморами українськими, організованими єдиноокровними родичами Іосипа Огидного — кагановичами, френкелями, катаєвичами і т. п., діячами вже у XX столітті нашої ери, в період правління такого ж Іосипа, але Бісмарковича. Хіба це не підтвердження інструктивності та програмності старозавітних текстів! Оце традиція, так традиція! За'язок, таглість, подібність злодійських акцій як до плеїнної приналежності діяльних осіб, організаторів, виконавців та їхніх імен! Яка ж нечиста сила забезпечує такий пекельно-смертоносний тяглість? Тексти самі собою, навіть такі руйнівницькі, як відповідні розділи Біблії або Тори, навряд чи здатні впливати на хід історії. Доводиться визнати наявність постійного процесу від покоління до покоління, поновлення і вдосконалення акційських таємничих керівних та виконавчих структур, архетипом діяльності яких слугують погромні методи правління Іосипа Огидного в Єгипті і які стараються буквально з точністю виконувати бузівські приписи народобивчих програм, інструкцій, проектів, сценаріїв Тори, Талмуду, Кабали, Шулхан-аруху, Біблії...

Що це за структури? Як вони виникли? Яким чином вони ухитрюються зберігатися, клонуватися, діяти та винищувати могутні, прекрасні племена та держави, такі як Рим, Єллада, Персія, Вавилон, Шумер, Візантія, Русь і т. д., і т. п. — будь-яка грамотна людина може зрозуміти, читаючи і перетворюючи біблійну книгу Буття, розділи 41-47.

Чому Китай, Індія, Японія уникли трагічної долі Єгипту? Та тому, що вони зуміли не допустити до

євреїв, яких батько Іаків (Ізраїль) послав до Єгипту купити хліба, на той момент були ще нормальними людьми. Вони привезли із собою мішки для збіжжя та срібло, за яке мали намір виняти зерно. Про «дефіцит» збіжжя в Єгипті на той час, коли за біблійним планом Іосипа Огидного «голод зміцнювався в єгипетських краях», хоча зерна було, як морського піску, і не було числа в єгипетській арифметиці для позначення його кількості, про «дефіцит» єгипетського продовольства свідчить неможливість придбати «поживу» інакше, як з дозволу самого Іосипа. І, хоча люди з «усієї землі» прибували до Іосипа купувати поживу, тільки своїм рідним братам Іосип Огидний висунав мафіозне звинувачення, сказавши: «Ви — шпигуни! Ви прибули підглянути слабкі місця цієї землі». Він сказав «цієї землі», як тепер дехто з його одноплемінників говорить «цієї країни», абориген же каже «нашої землі», «нашої країни». І як брати не клялися, як не виправдовувалися, що вони не шпигуни, Іосип Огидний всеодно запропортив невинних пришелиць до бучегарні. Це була відверта психічна атака. Потім Іосип Огидний, щоб остаточно зламати здатність братів до самостійного мислення та діяння, провернув цілу серію психотропних прийомів. Залишивши в заручниках одного з братів, Симеона, Іосип Огидний наказав іншим привезти з далекої домівки найменшого брата, Беніаміна. Далі, задарма, на халляву, давши їм зерно голодних єгиптян, повернув братам їхнє срібло. Потім організував провокацію, підкинувши саме до Веніамінові мішка єгипетську кашу, щоб звинуватити братів у крадіжці...

Словом, Іосип Огидний не вгадував виторгати над братами всілякі психологічні трюки, як це, напевно, роблять мафіози або паханами над новачками в тюремних камерах. Таким трюком Іосип Огидний перед тим, як стати прем'єром Єгипту, навчився мабуть-що в тих же тюремних камерах, куди він потрапив за спробу згвалтування.

Нарешті Іосип Огидний відкрився отупілим від провокацій пришелицям, що він їхній брат, чим остаточно приголомив

тита?

Звичайно ж, не селянська! Бо олігарху та деспоту, пройшовісвіту і єгипетському кату Іосипу Огидному потрібно було відібрати в єгиптян землю та волю, що він згодом і зробив.

Сьогодні тисячі гектарів українських земель також заростають бур'янами, бо немає ні оранки, ні живих. Бо за тону пального потрібно віддати 5–6 тонн зерна, вирощеного важкою чорною працею. Отже, біблійний епізод правління Єгиптом Іосипа Огидного не залишився просто епізодом. Левіти та рабини зробили його центральним, знакоми, визначальним ядром віровчення юдаїзму.

Все нові й нові покоління ієсових психічно-здеформованих братів змущені, вивчаючи історію Іосипа Огидного, прохити його діявольський вишкіл в хедерах, семінаріях та синагогах.

Настриляючи рефреном у так званих «священних» текстах Тори повторюється наказ: «Пильно пам'ятай, що зробив був Господь, Бог твій, фараону та всьому Єгиптові». Як бачимо, перекладання власних злочинів на старозавітного Єгову — надзвичайно модне заняття авторів Тори та спадкоємців Іосипа Огидного.

Тож хіба не мають рації ті мислителі, хто вважає, що Старий заповіт (тобто Тора) — ідеологія рабовласників, олігархів, а Новий заповіт (Євангеліє) — ідеологія рабів по сьогоднішній день являються керівництвом до дії, з допомогою якого нинішні родичі і подільники Іосипа Огидного забамбулюють і перетворюють на безініціативну біомасу все нові й нові частини поколінь як юдеїв, так і іудохристиянських, чи іудомусульманських націй.

Чому, наприклад, привид погібелі не маячить перед народами східно-азійського регіону, японцями, індусами, китайцями, індокитайцями, які досі залишаються язичниками, і т. д. ? Тому і тільки тому, що вони не допустили деформації масової свідомості покоління.

«Не вчись поганому навіть у рідного батька. Вчись добром навіть у лютого ворога» — ось один з прикладів східної мудрості, як варто засвоїти нашим молодим людям. Але українська мудрість

Біля чистих джерел

Слово Господнє повік
пробуває!

(1 Пет. 1:25)

Говорить тільки слово
будівне.

(Еф. 4:24)

Смерть та життя у владі
язика.

(Сол. 18:21)

Слово животворяще — дорогий цінний скарб людського розуму, серця, духу. Слово — Божий дар, яким ми прагнемо оволодіти досконало, ефективно, дієво, відстоюючи істину, добро, красу. Апостол Іван називав його «словом життя», апостол Павло — «словом будівним». У нього ми знаходимо мудрий опис виявлення Духу людям «на користь»: «Одному — бо Духом дається слово мудрости, а другому слово знання тим же Духом, а іншому віра тим же Духом, а іншому дари вздоровлення тим же Духом, а іншому пророчування, а іншому розпізнавання духів, а тому різні мови, а іншому вияснення мов. А все оце чинить один і той Самий Дух, уділяючи кожному особно, як Він хоче» (1 Кор. 12:7-11).

Наше серце у нелегкі часи вісячих криз і катастроф зголодило за істинними, вічними, скалярними, абсолютними цінностями, а серед них — за словом правдивим, яке саме життя, за словом чистим, яке кришталеве, високим і прекрасним, яке серце, за словом віри, надії, любові, бо словом ми програмуємо долю свою і рідного народу: «...серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Пр. 4:23).

Отці церкви та сучасні дослідники (див.: Ільченко В.І., Шелюто В.М. Феномен скалярного в історико-культурному пространстві. — К., 2002. — С. 99) розробили ґрунтовну теорію про Храм Слова — скалярне слово, думку, людський дух. Саме людський дух як творче начало нашої душі породжує зі свого ества думку, єдиносущу нашому духові. Думка співсуща нашому розуму. Вона в ньому і окремлює від нього. Думку порівнюють з другою іпостасю Святої Трійці — Синоном Божим. Думка являє себе у слові. Вітлення думки, вихід її у світ святи отці порівнюють з таємницею вітлення Бога — Слова — Сина.

Мовець завжди пам'ятає про думку, яка є рівною слову і несе у собі силу, дух, велику духовну силу. Духовна сила обіймає собою і думку, і слово. Звідси і виростає величезна проблема відповідальності мовець за кожне слово, думку, мовленнєвий вчинок, орієнтовані на свідомий вибір між добром і злом.

У Святому Письмі ми знаходимо безцінні рекомендації і про словотворення, і про сприйняття слова слухачами, інакше: **яку дію творить слово у серцях людей?** У Біблії слово має природу таємничого зерна, яке падає у серця (а не в голови!), на добре зорану ріллю, але часом і у терни.

Український народ — побожний, кордоцентричний за своєю ментальністю — створив філософію серця, кінцевою метою якої є творення «людини серця», зокрема у працях Григорія Сковороди, Миколи Гоголя, Памфіла Юркевича, Василя Зінковського та ін.

Святе Письмо розкриває перед нами величезну таємницю Слова, яке має бути народженим у надрах серця: «Бо чим серце наповнене, те говорять уста» (Мтв. 12:34). Апостол Павло говорить: «Близько тебе слово, — в устах твоїх і в серці твоєму, себто слово віри, що його проповідую» (Рим. 10:8).

Кожне наше слово — це відбиття сокровених таємниць серця, якостей душі людини, виявлення істинного ества особистості. Тому важливо не лише ЩО сказати, а й ЯК, ЯКИМ ДУХОМ?

Звідси органічно випливає і велика відповідальність особистості, зокрема у сфері церковно-богословського і світського красномовства, про кожне «пусте слово». Святе Письмо чітко попереджає кожного з нас про мовленнєву етику відповідальності за кожне слово: «Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня! Бо зі слів своїх будеш виправданий, і зі слів своїх будеш засуджений» (Мтв. 12:36-37).

У деяких гострих ситуаціях Біблія закликає: «Багато-бо є неслухняних, марнословців, зводників... їм треба уста затягувати: вони цілі доми баламутять, навчаючи, чого не належить, для зиску брудного» (Тит. 1:10-11).

Отже, Святе Письмо закликає берегти своє серце, стерегти свої уста, аби уникнути загинути: «Як лице до лиця у воді, так серце людини до серця людини» (Пр. 27:19), «Хто уста свої стереже, той душу свою береже, а хто губи свої розпускає, — на того погібель» (Пр. 13:3).

Пор.: «Не давай своїм уста впроваджувати своє тіло у гріх і не говори перед Ангелом Божим: «Це помилка!... але ти бійся Бога!» (Екл. 5:6).

Святе Письмо у святий евангелії від Івана мудро повчає нас про життєтворчу роль Слова у главі Бог Слово: «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було споконвіку. Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього. І життя було в Ним, а життя було світлом людей. А світло у темряві світить, і темрява не обгорнула його» (Ів. 1:1-5).

Біблія закликає нас приносити Богові жертву хвали, себто «плід уст, що ім'я Його славлять» (Евр. 13:15). Господь не забуває наших добрих справ, як і служіння добру словом: дарує невимовну радість, «рай серця» і допомагає змінитися духом: «Духа не вгашайте!» (Сол. 5:19).

Подвійну честь від Бога й людей мають ті, хто працює у слові й науці, зокрема пресвітери: «А пресвітери, які добре пильнують діла, нехай будуть наділені подвійною честью, а надто ті, хто працюють у слові й науці» (Тим. 5:17). «Що для срібла топилися посудина, і горно — для золота, те для людини уста, які хвалять її» (Пр. 27:21).

Святе Письмо прославляє мудрість людини, зокрема таку, яка явилася світові у приємному для серця слові: «Блаженна людина, що мудрість знайшла, і людина, що розум одержала, бо ліпше надбання її від надбання срібла, і від широго золота ліпший прибуток її, до-

рожка за перли вона, і всіляке жадання твоє не зрівняється з нею» (Пр. 3:13-15). Пор.: «Приємні слова — щільниковий то мед, солодкий душі й лік на кості» (Пр. 16:24); «М'яке мовлення розуміє серце» (Пр. 25:15).

Людину, яка володіє словом животворячим, словом мудрим, Біблія порівнює з «мужем досконалим»: «Коли хто не поми-

кується ворог, і ховає оману в своєму нутрі: коли він говорить лагідно — не вір ти йому, бо в серці його сім огид!» (Пр. 26:24-25).

З цього випливає мудре попередження про те, що мислення передую мовленню: «Не квапся своїми устами, і серце твоє нехай не поспішає казати слова перед Божим лицем» (Екл. 5:1).

Загалом Біблія береже

ХРАМ СЛОВА, АБО СВЯТЕ ПИСЬМО ПРО СЛОВО

ляється в слові, то це муж досконалий, спроможний приборкувати й усе тіло» (Як. 3:2).

Святе Письмо гнівно засуджує нерозумних людей, яких називає «дурногубими», «дурновірими», з «безбожними устами», яких Господь покарає судом справедливим: «вуста нерозумного — близькі до загинути» (Пр. 17:14), «Уста праведного дають мудрість, а лукавий язик буде втятий» (Пр. 10:31).

Пор.: «Благословенням чесним підноситься місто, а устами безбожних руйнується» (Пр. 11:11).

Про покарання людини нерозумної, про суд над народами, суд над світом за гріхи перед Господом читаємо у пророка Ісаї: «...бо кожен безбожний і злочинець, і злобний всі уста говорять...»

Від лютости Господа Саваота земля загориться, і стане народ, як пожва огонь, і не пощадить жоден брата свого! (Іс. 9:16-18).

Пор.: «Хто через глупця посилає слова, той ноги свої обтинає, отруту він п'є» (Пр. 26:6); «Як волохатся ноги в кулявого, так у безумних устах приповідка» (Пр. 26:7).

Святе Письмо регламентує обмежене спілкування з нерозумними людьми: «Глумливий доживи, й вийде з ним сварка, і суперечка та ганьба припийнять» (Пр. 22:10).

У Святому Письмі ми знаходимо чітку засторогу розпізнавати ворога, який ховає свій злий дух за оманливими словами: «...устами своїми мас-

в собі й мудрі поради щодо фактора часу говоріння: «Час мовчати і час говорити» (Екл. 3:7). Пор.: «Золоті яблука на срібній тарелі — це слово, проказане часу свого» (Пр. 25:11).

Загальнориторичні, світські рекомендації давніх риторик — цінність небагатослівності — спільні й для Святого Письма: «Нехай нечисленними будуть слова твої! Бо як сон наступає через велику роботу, так багато слів має і голос безглуздого» (Екл. 5:1-2). Пор.: «Не бракує гріха в многомовчці, а що стримує губи свої, той розумний» (Пр. 10:19).

У Святому Письмі знаходимо і рекомендації про мудрість, благо від мистецтва мовчання: «Розумна людина мовчить» (Пр. 11:12); «Розумний же мовчки ховає зневагу» (Пр. 12:16).

У світських риториках мистецтво «тримати паузу» свідчить про силу ораторського, акторського, виконавського таланту.

Кожен у своєму оточенні, мовленнєвому середовищі буває свідком пустих обітниць, численних клятв, які не виконуються, зокрема у політичному передвиборному марафоні, у бізнесовому спілкуванні, навіть у сімейному колі. Дачки Господові чи людям обітниць, нам варто не забувати попередження Біблії: «Коли зробиш обітницю Богові, то не звольки її виповнити, бо в Нього нема уподобання до нерозумних, а що ти обіттуєш, сповни!»

(Екл. 5:3).

Інфляція слова, панування безвідповідального слова як «обіцянки-цяцянки» — морально-етична проблема молодого демократичного суспільства, де відбуваються змагання «красномовців» як плацдарм демагогії, софістики, свідомого порушення слова через «сотрясіня повітря», де ігнорується попередження святого апостола Павла: «Ви говоритимете на вітер!» (1 Кор. 14:9).

З античних часів відомо, що музика, поезія, красномовство (риторика) в очах суспільства мали божественну велич і цінність. Поняття «поет» в античності розширювалося як той, хто ЗМІНЮЄ СЛОВОМ! Тому слова поета, оратора у давні часи порівнювали з божественною місією, його самого називали «батьком», «царем», в античні часи порівнювали з богом, увінчували золотими вінками й увінчували в монументах.

З давніх часів оратор, а найперше священник, учитель, юрист, письменник, політик та ін., словом своїм мав служити істині, добру, красі, а віруючий — вірі, надії, любові, бо «Слова Божого не уязняти!» (Тим. 2:9). Пор.: «Хоч малу маеш силу, але слово Моє ти зберіг, і від Імення Моєго не відкинувся...» (Ів. 3:8). Або: «Роб'є усе без нарікання та сумнів, щоб були ви бездоганні та щирі, «невинні діти Божі серед лукавого та розпусного роду, що в ньому ви сяєте, як світло в світі, держуючи слово життя на похвалу мені в день Христа, що я біг не надармо, що я працював не надармо» (Фил. 2:14-16).

Святе Письмо високо підносить, звеличує Храм Слова животворящего в устах людини добросердної, праведної, бо воно здійснює душі, дає радість, веселість серця: «Дехто говорить, мов коле мечем, язик же премудрих — то ліки» (Пр. 12:18).

Біблія вказує на силу слова лагідного, яке «гнів відвертає»: «Лагідна відповідь гнів відвертає, а слово вразливе гнів підіймає» (Пр. 15:1).

Наше суспільство прагне правди, правдивого слова, яке, на жаль, у великому дефіциті в багатьох мовцях, ораторах, зокрема політиках, які свідомо чи несвідомо часом беруть гріх на свою душу, порушують Біблійні заповіді не говорити неправди, не обмовляти інших людей: «Брехливий язик ненавидить своїх утискуваних, і уста гладенькі до згуби провадять» (Пр. 26:28).

Пор.: «Не пристойна безумному мова поважна, а тим більше шляхетному — мова брехлива» (Пр. 17:7); «...а в усьому себе виявляємо, як служителів Божих... у слові істини» (Іл Кор. 6:4-7); «...Тому-то, неправду відкинувши, говоріть кожен правду до свого ближнього, бо ми члени один для одного» (Еф. 4:25); «Молот, і меч, і гостра стріла, — людина, що говорить на ближнього свого, як свідок брехливий» (Пр. 25:18); «Як той, хто вдає божественного, кидає іскри, стріли та смерть, так і людина, що обманює друга свого та каже: «Так це я жартую!»» (Пр. 26:18-19); «Видали ти від мене марночту та слово брехливе» (Пр. 30:8).

Людину неправдиву у Святому Письмі гнівно засуджено, названо «злочинною», «чоловіком нічним», його серце «з лукавством», він «сварки розсі-

ває», він «виорює зло кожнорчасно» (Пр. 6:14).

Біблія дає чітку відповідь на запитання: що ненавидить Господь, які наші гріхи? Ось відповідь: «Оцих шість ненавидить Господь, а ці сім — то гідота душі Його: очі пишні, брехливий язик, і руки, що кров неповинну ллють...» (Пр. 6:16-17).

Святе Письмо засуджує гнів, лютість, крики, злобу, сварки як гріх перед Богом і людьми: «Іса за вуха хапає, хто, идучи, устряває до сварки чужої!» (Пр. 26:17); «Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із усякою злобою» (Ефес. 4:31); «Тепер же відкиньте і ви все оце: гнів, лютість, злобу, богозневагу, безсоромні слова з ваших уст» (Кол. 3:8).

Пор.: «Уста нерозумного тягнуть до сварки, а слова його кличуть до біди» (Пр. 16:5).

У подорожньому житті також треба уникати сварок, і Біблія осуджує носіїв цього гріха: «Ліпше жити в куті на даху, ніж з сварливою жінкою в спільному домі» (Пр. 21:9).

Наш час — час соціальних-економічних криз і потрясінь, духовно-морального збіднення частини суспільства, зокрема молоді, яка «самостверджується» за допомогою лайки, навіть найтяжчої для духу — матірної. Біблія різко засуджує «гнилі слова»: «Нехай жадне слово гниле не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре на потрібне збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує» (Еф. 4:29).

Український народ кохався у словах віри, надії, любові, тому лайливі, «гнилі слова» називає лихослів'ям, бо вони призводять до справжнього лиха, біди. Вони калічать душу, тіло, принижують дух людини — і тієї, яка їх говорить, і яка їх слухає. Екологія слова породжує екологію духу народу: у цьому ми бачаємо благородну місію істинної інтелекції України — світської та духовної.

Святе Письмо закликає до скромності, не хвалитися самому перед іншими людьми: «Нехай інший тебе вихваляє, а не уста твої, чужий, а не губи твої» (Пр. 27:2).

На початку третього тисячоліття український народ розбудує свою незалежну, демократичну державу, громадянське суспільство, яке має соборну душу, «благє знання» за допомогою слова животворящего, що феноменально діє на серця людей.

Наше просвітлене серце підноситься до Богопознання, до самопознання, стає «каділлом істини» (Тарас Шевченко).

Святе Письмо — це Храм Слова, безцінна скарбниця мудрости, віри, надії, любові, яку ми відкриваємо для себе і як неощинний скарб Слова Животворящего.

Ми торкнулися лише деяких аспектів божественної мудрости Святого Письма, яке треба вивчати все своє свідоме життя, прагнути до досконалости, до якої нас закликав Господь.

«Мій голос до Бога, і я кликаю Буду, мій голос до Бога, і почує мене!» (Пс. 76:2)

Галина САГАЧ,
доктор педагогічних наук, професор,
директор Центру риторики «Златоуст» МАУП

✓ **Сторінки майбутньої книги****(Продовження.
Початок див.
у № 15, с. 9)**

Когда же я сказав, що, несомненно, для этого есть ряд глубоких причин и что партия и Соввласть знают, что и для чего они делают, Кнышик опять сказал: «Вот это единственное, что и меня поддерживает. Бывает, что вкрадываются черные мысли, но я думаю и убеждаю себя, что ведь Партия знает, что делает»...

По моему мнению, Кнышик не дышит одной грудью со страной, — дийшов висновку Ірчан. — Он «єдиноличний» со своими вздохами, думая исключительно только о себе. К сожалению, позднее время и занятость Кнышика в хлебозерке не позволили мне развернуть разговор шире...

При моей встрече с Тютюнником 3/ХІІ-34 г. он был очень и очень скупой на разговор. Убийство тов. Кирова он расценивает как дело какого-то фанатика и уверен, что оно не имеет политической подкладки... Касаясь нашего заключения, он сказал: «Аресты по делу «УВО» хотя только политическая конъюнктура, но фактически это «политический бандингизм».

**«Бути
корисною
людиною»**

З-поміж знайомих Ірчана був в'язень-українець на прізвище Атлас, з яким, до речі, спілкувався в таборі й Лесь Курбас. З нагоди релігійного свята Ірчан адресував Атласові кілька теплих слів, передавши листа через співтабірника (останній був інформатором оперчастини): «Любимий хороший Петрі! Как вы живете, вспоминаете ли про меня? Я еще в Сегеже, но надеюсь, в недалеком времени уеду в Медвежью работать над пьесой. Об этом я написал заявление т. Рапопорту и надеюсь, что просьба моя будет удовлетворена. Если бы не эта сволочная подлая история в Ленинграде (негодный акт над т. Кировым), то я, может, уже работал бы литературно. Ал. Степ. (Курбас. — Авт.) очень хорошо себя чувствует (правда, некогда писать). Ставит сейчас пьесу Славина «Интервенция» и вообще с радостью работает. Передал привет и любит Вас так же тепло и хорошо, как и раньше. В моей собственной жизни произошло изменение, про которое Вы, может быть, уже слышали. Я разошелся с любимой женой, и она уже вышла замуж. Помимо того, что это очень трудно переживать, это очень большая для меня утрата. Но что поделаешь, нужно перенести и этот тяжелый груз. Как выдержит только спина, — но, очевидно, выдержит. Мне нужно втянуться в любую работу, работать над собой всеми силами, работать для себя и для всех, и в новой работе добывать снова свою жизнь, найти нужное равновесие и быть полезным человеком. Нелегко мне то, что за перестройку жизни беру на 35 году. По-моему, это еще не поздно, правда, Петро? Ну, Вам уже не так много осталось быть здесь, и скоро Вы будете равноправным гражданином СССР. По-м. с. Ал. Ст. придем позднее и твердо

верим, никто из нас своей работой не принесет стыда великой социалистической Родине. Позднее буду писать. Отвечайте. Привет т. Ходоровичу. Крепко жму Вашу руку и целую Вас. Ваш М. Ирчан. 19/І-35 г.»

**«Нас
вирішили
знищити...»**

Лесь Курбас працював у Медвежій Горі (у документах НКВД писали «Мед.-Гора» — тепер райцентр Медвежегорський у Карелії), потім його повернули до Сегежі. Враження від цієї зустрічі Ірчан

**ТАЄМНИЦІ
ДЖЕРЕЛ
ЗА МЕДВЕЖОЮ
ГОРОЮ**

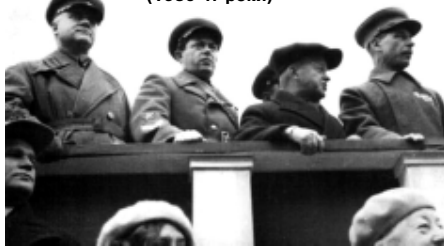
описав так: «Курбас А.С. я зустрів в кривому подвигу настроєнні, он в буквальному значенні цього слова совершенно растерялся и, как сам говорит, чувствует, что теряет над собой контроль.

«Почему меня сняли с работы в театре и вывезли опять в Сегежу, да еще на подпольной пункт, — я не имею ни малейшего понятия, даже не могу догадаться. В театре я работал все время честно, с большим удовольствием, и никогда не было даже у меня мысли сделать хотя бы один противозаконный шаг. В театре мне неоднократно предлагали отправить нелегальным

Лесь Курбас

путем письма, получать на частный лиц из дому деньги, но я категорически отказался, т. к., во-первых, мне решительно нечего писать, чтобы миновать лагерную цензуру, и, во-вторых, я и не думал и не думаю ставить свою семью в нелегальные отношения с Соввластью.

Чем объяснить мою неожиданную переброску в 4 отделение, да еще на л/п № 1? Я не знаю, решительно не знаю. Неужели то, что в своей последней речи на Всеукраинском Съезде Советов Постышев опять упомянул обо мне? Но ведь же на протяжении 1934 года подобные выступления встречались часто на страницах как украинской, так и центральной

**Кати України на урядовій трибуні
(1930-ті роки)**

московской прессы. Неужели меня считают слишком опасным для работы в Мед.-Горе? Почему же? В чем заключаются эти

системы и власти, которые часто радуются надо мной, т. к. не считают меня своим, частью сочувствуют мне, а видят сочувствие

Мирослав Ірчан. Моложе Курбаса, кріпче фізически, он работав вместе со всеми в лесу... И еще был чех Урбанік — музыкант и композитор. Объединившись, они написали и поставили на сцене лагерного клуба оперетту, которая называлась «Сон на Вьянь-Губе». В завулярованном виде в ней зло и искусно высмеивались лагерные порядки. Урбанік сам из подручных средств смастерил инструменты и подобрал исполнителей в оркестр, их было 12—15 человек. Артистов-любителей отбирал Курбас. Оперетта шла каждую субботу, и всегда зал был переполнен. Кроме нее, Курбас ставил еще несколько небольших пьес и всегда с огромным успехом».

Кінець театрові на В'янь-Губі прийшов несподівано. Навесні 1935 року з Управління таборів ББК прибула комісія для перегляду репертуару. Вранці надійшла звістка, що Курбас, Ірчан та Урбанік в ізоляторі і що їх заберуть. Потім казали, що всіх трьох відправили на Соловки. У 8-му Соловецькому відділенні ББК, якщо вірити агентурній записці від 14 квітня 1936 року, Ірчан перебував у пригніченому стані. Часто в розмовах запитував, що далі буде з ним, і дийшов висновку: «Ми вже кінчені люди, з нами розправилися раз і назавжди». Висловлював бажання програти решту життя хоча б у віддалених місцевостях Союзу, казав навіть: «Я замислююся, чи варто далі жити?»

«Свое заключение он поясняет специальной политикой, проводимой Постышевым и имеющей целью ликвидацию целой прослойки украинской партийной интеллигенции, происходящей с Западной Украины, — назначено в агентурной записке. — Считает, что Соввласть беспримерно в истории жестоко расправляется с людьми, ни в чем не повинными и работавшими для революции... Соввласть этим убивает творческие силы, могущие быть использованными для строительства социализма. Особенно на это действует подавляющая лагерная атмосфера и моменты массового скопления уголовного элемента, как, например, в театре и на собраниях. В лагере он впервые столкнулся с этим элементом, и на него сильно подействовало особенно то, что Соввласть считает этот элемент более близким себе, чем лица, осужденные по так называемым к-р статьям. Заявляет, что исправительно-трудовая политика в лагерях не дает никакого положительного результата.

Ірчан — єдинствєний члєвєк, с котрим

Мирослав Ірчан

врага мне противно и больно. Все-таки постараюсь, пока хватит сил, выдержат. 26/І-35 г.»

**«Чи варто
далі жити?»**

У спогадах колишнього в'язня Василя Єрещенка є відомості про перебування взимку 1935 року Лєся Курбаса й Мирослава Ірчана на східному узбережжі Вігозєра (табірний пункт В'янь-Губа). «Держался он (Курбас).

Авт.) особняком, был немногословен и совершенно сед. Норму на лесоповале выполнять он не мог и поэтому подметал идущую по льду озера санную дорожку, по которой возили на санях возили лес с берега на баржу. Другим был драматург и прозаик

**Соловецькі каземати
(1930-ті роки)**

Курбас підтримує близькіє відносини. Ірчан висказує своє мнение и мнение Курбаса, что национальная политика партии и Соввласть идет зигзагами. Так, например, национальная политика 1932—1935 гг. диаметрально противоположна национальной политике 1924—1925 гг., которая, по их мнению, была правильной. Этой политики Курбас и придерживался в своей работе в театре «Бережиль». Курбас признает, что с точки зрения теперешней национальной политики его работу можно признать контрреволюционной».

**«Розвіялися
ілюзії»**

Навесні 1936-го на Соловках, як повідомляли табірні інформатори, колишні українські компартійці розділилися на дві ворожі одна одній групи. Перша цілком розбіралася перед органами НКВД і стала на шлях виправлення — це письменники Григорій Епик, Володимир Штангел, Мирослав Ірчан, колишній боротьбист Борис Пероцький. Другу групу становили ті, хто не давав жодних показань. Останні вважали перших провокаторами, бо їх «дуже часто можна зустріти спеціально серед реакційного середовища». Наприклад, в'язень Кузьменко в канцелярії фінцестини сказав про Епіка й Ірчана, що «ці люди багато написали на себе й на інших. Цим самим посадили багато людей ні в чому не винних...»

Тимофій Кузьменко, уродженець Полтавщини, колишній член КП(б)У, до арешту — викладач історії в Інституті червоної професури в Харкові. Трійкою при Колегії ГПУ УСРР у лютому 1934-го засуджений до десяти років таборів, у листопаді 1937-го розстріляний у Сандармосі.

Так висловлювалися й деякі інші колишні партійці («Кто на себя много клеветал, тот долго будет сидеть, и будущее его надо считать умершим, а кто не признавал себя виновным, — надо считать, что скоро они будут освобождены»). Ірчана в той період якийсь співтабірник характеризував так: «Витриманий. «Я був і залишаюсь комуністом», — каже він. Жодних розмов ні з ким не веде. Настрій бадяжий».

Восени 1936-го країна обговорювала проект Сталінської Конституції СРСР. Щодо цього, як інформували чекісти негласні помічники, Ірчан мав власну думку: «Вопрос о Конституции меня интересует исключительно с практической стороны, т. е. скоро ли будут освобождены из лагеря. Из той атмосферы, в которой объявляется новая Конституция, не видать возможности скорого освобождения». А в грудні того ж року після чергового великого форуму, що відбувся в Москві, письменник зауважив, що промова Сталіна була «только для заграницы, в общем, после всех этих съездовских выступлений у меня развевались всякие иллюзии на какое-либо смягчение моей участи, а также и на амнистию. Все имеющее 58-ую статью теперь осуждены на физическое уничтожение».

Сергій ШЕВЧЕНКО

(Закінчення буде)

✓ Актуально!

Микола Мозговий:

«БАГАТО НАШИХ ЗІРОК НАРЕШТІ ПРОКИНУТЬСЯ ВІД СНУ»

Генеральний директор Палацу «Україна» обіцяє зробити це місце осередком справжнього мистецтва

Призначення народно-го артиста України, композитора Миколи Мозгового директором НП «Україна» в мистецькому середовищі сприйняли по-різному. Одні переконані, що, оскільки Микола Петрович — професіонал, людина послідовна і принципова у відстоюванні своїх позицій, найголовніша концертна сцена країни незабаром зазнає серйозних змін. Інші саме цих змін і побоюються, оскільки Мозговий добре відомий своїм несприйняттям фанерного співу і фальшивого мистецтва. А саме до цього тяжіють деякі наші «зірки». Зрештою, новий керівник «України» не поспішає вступати в суперечку з ними. Він обіцяє: зміни справді будуть.

«Як артист, я маю причетність до Палацу «Україна» від дня його відкриття, — говорить пан Микола. — З 1971 року працював штатним артистом «Укр-

концерту», а Палац «Україна» тоді був одним з його підрозділів. Отож це дає мені моральне право працювати тут, адже маю уявлення, як усе має бути».

За словами Миколи Петровича, «Україна» має виконувати свою безпосередню функцію — бути осередком мистецтва, однак мистецтва справжнього, а не слугувати вочичи-

ною нахабних заїжджих гастролерів. Зрештою, це клуб, заклад, який має виробляти власну продукцію з допомогою творчих сил: головного режисера, режисерів-постановників тощо. У планах нового керівництва — запрошувати до співпраці найкращих артистів, найкращі балети, створити оркестр, який акомпанував би співакам.

Крім того, Мозговий вважає: є сенс повернутися до практики створення естрадних програм за участі конференсьє з різними естрадними номерами. Таким чином артисти різних жанрів матимуть змогу проявити себе, а глядачі — отримати море задоволення, адже в таких концертах братимуть участь і оперні, й естрадні співаки, й артисти циркового жанру.

Упродовж останніх років Палац виконував радше роль прокатної бази, переважно для гастролерів з Росії, мистецький, естетичний рівень яких часто просто вражає невідомістю. З приходом нового керівництва ситуація в цьому сенсі зміниться, обіцяє Микола Петрович. Звичайно, в «Україні» радо прийматимуть гостей з-за кордону, однак за умови, що ці артисти зможуть запропонувати українському глядачеві

якісний продукт. Для цього, каже Мозговий, при Палаці буде створено художню раду, до якої ввійдуть визнані вітчизняні майстри мистецтва різних жанрів. Саме ця рада і визначатиме, наскільки цінним і вартим уваги вітчизняного глядача може бути програма того чи іншого артиста-гастролера. «У художній раді будуть справді авторитетні особистості, яким довіряють», — наголосує Микола Петрович.

В Україні дуже багато професійних колективів високого рівня, однак чи пересічний глядач багато знає про них? Коли ми востаннє бачили виступи того ж ансамблю Вірського, капели «Думка», капели бандуристів? Пан Мозговий обіцяє, що незабаром ця ситуація зміниться. «2–3 травня у нас відбудуться концерти хору Вірськи. Я не знаю кращого хору у світі! Колись я був заступником директора з міжнародних питань в «Укрконцерті», я возив цей колектив в Канаду, Америку, в Європу, і скрізь цей хор вітали стоячи! Я впевнений: мистецтво, яке дарують такі колективи, має дійти до кожного українця. Ось вони і почнуть свій шлях з головної сцени України!»

А щодо вітчизняних естрадних виконавців, то новий директор «України» міркує так: варто відмінити для них оренду плати взагалі. Нехай це буде ек-

сперимент, однак він того вартий. «Зал — безплатно, робота — «на касу». Тоді співак знатиме, чи побіг глядач на його концерт, чи байдує пройшов повз афіші, — каже Микола Мозговий. — Думаю, багатьом нашим так званим зіркам я зроблю неабияку послугу: вони наразі прокинуться від свого зіркового сну. Це жорстокий експеримент, але я вдаюся до нього. Можливо, для когось це стане ударом, як для Яна Табачника, коли в ефірі «5 каналу» йому запропонували зіграти на акордеоні. Коли «маєстро» закінчив свій «сеанс мистецтва», журналістка сказала: «Тепер я зрозуміла, Яне Петровичу, що грати ви не вмієте!» Гадаю, коли закінчиться спекуляція на тему, що в «Україні» наших «зірок» не пускає драконівська орендна плата, ми дізнаємося наразі, хто є хто. І всі ці зіркові хизування припиняться раз і назавжди. А за такі колективи, як хор Верьовки, ансамбль Вірського я спокійний».

Новий генеральний директор Палацу «Україна» зізнався журналістам, що у його планах — відкрити Коричневу залу, яку кілька років не використовували. Там, вважає Мозговий, можна влаштовувати літературні вечори, презентації нових видань українських письменників.

Ганна ОЛЬШАНСЬКА,
знімок Олександра ЛЕПЕТУХИ

✓ До джерел

ПЕРША «ЛАСТІВКА» ВІД НІНИ ТАРАСЮК

Дружина міністра закордонних справ провела свій перший світський раут з дружинами послів іноземних держав і наших «помаранчевих» міністрів

Цю традицію започатковано років зо три тому Генеральною дирекцією з обслуговування іноземних представництв. Її назвали «Київськими зустрічами», що зазвичай відбувалися під егідою дружин чинних міністрів закордонних справ. Чому і для чого? Мета проста: доки чоловіки-дипломати виконують свої професійні обов'язки, їхні дружини можуть неформально ознайомитися з Україною, з нашими майстрами мистецтва, кращими творами культури. Фактично кожна «Київська зустріч» була прийомом і вишуканою. Пригадую, який живий інтерес викликали екскурсії поважних дам до Київського булочно-кондитерського комбі-

нату, Дитячої академії мистецтв і Київського ювелірного заводу. Бурхливі президентські перегони минулого року автоматично призупинили активність «Київських зустрічей». Однак чарівна дружина нового міністра закордонних справ Бориса Тарасюка Ніна Євгенівна привнесла новий струмінь у спілкування з дружинами дипломатів. Вона назвала цю зустріч «Свято весни» та поєднала її з благодійною акцією на підтримку Музею українського народного одягу Національного

історико-етнографічного заповідника «Переслав». Подія відбулася у «Європейській залі» «Президентського готелю» «Київський».

Вже у фойє леді могли помилуватися неповторними скульптурами українського митця, члена Національної спілки художників України Олексія Володимирова. Далі — більше. Чарували присутніх вишуканою грою Антоніна й Орест Криси (скрипка та альт) та Ірина Атензон (соло на фортепіано). Потім розпочався показ мод — не звичайних, а суто українських, автентичних. Адже одяг — ключ до пізнання глибин нашої народної культури. Насамперед це геніальна українська вишиванка, доповнена спідницею, плахтою, корсеткою, крайкою, поясом, головними уборами і прикрасами: віночком, розмитами стрічками, коралами та дукчами. Український народний одяг — це ще й прадавня система знаків та оберегів, що складалася віками й тисячоліттями. Якразе вбрання прикрашало юний дівочий стан і приховувало від цікавих очей постать вагітної жінки, робило стрункішою статичну берегиню роду. Щоб вивчити і по-

Пані Ніна Тарасюк

казати все це, одній людині, певно, не вистачить цілого життя. Проте нація має відроджувати й передавати оту красу нащадкам.

Отже, на «Святі весни» кокетливі юні моделі у багатих українських строях виглядали дуже сучасно. Навіть босоніж на подіумі. Дружинам послів та міністрів було чим помилуватися, і, треба сказати, вони сприйняли українську автентичну моду захоплено. Як і супровідну гру струнного квартету «Бряч-бенд».

А дружина керівника РНБО Марина Порошенко прийшла на «Свято весни» з подарунками. До запасників унікального музею у Переславі вона передала виконані сучасними майстрами українські жіночі костюми, що відображають стиль того чи іншого регіону України.

Сказали своє слово і переславці. Звісно, насамперед запросили жіночий дипломатично-міністерський загаль до свого міста. «Щоб зрозуміти Україну, треба побувати у Переславі», — кажуть вони. І справді: все, чим споконвіку жила Україна, відображено в експозиціях 26 музеїв Національного історико-

етнографічного заповідника «Переслав».

«Свято весни» вдалося на славу. Усі присутні щиро дякували Ніні Євгенівні Тарасюк та безпосереднім організатором дійства — Ользі Холододів, Ларисі Петровій, Олесі Авраменко, Ларисі Юзбі-Мороховець. На високому рівні ідею підтримали Міністерство закордонних справ України, дирекція «Президент-готелю» «Київський», Генеральна дирекція Київської ради з обслуговування іноземних представництв, Асоціація «Київ», товариство «Градобуд», компанія «Галів», Міжнародний благодійний фонд «Мистецтво без кордонів».

На окрему увагу заслуговує роль дружин високопосадовців з нового уряду в житті України. Схоже, непомітність і неупублічність дружин українських міністрів має тенденцію до згортання. Початок цьому, безперечно, поклала перша леді Катерина Ющенко-Чумаченко. Саме вона ще у часи прем'єрства свого чоловіка гостинно приймала на знаменитій родинній дачі у Нових Безрадицьких численних журналістів, митців, політиків, демонструючи свою душевну відкритість і щирю любов до України. А вже помаранчевий Майдан засвідчив: поряд із справжнім політиком стоїть справжня жінка, справжня українка. Народний інтерес до дружин найвідоміших політиків засвідчила і

увага ЗМІ до цієї теми. Що відповідає і курсу нової влади на відкритість. У цьому контексті «Свято весни» під егідою Ніни Тарасюк заслуговує на особливу увагу, позаяк воно дало можливість одразу багатьом дружинам міністрів зустрітися між собою, поспілкуватися з журналістами, співаками, художниками та музикантами.

Отже, далі буде?

Ольга ДУБОВИК
Знімки автора

Автентичне українське вбрання

Семинар

ОЛІМПІЙСЬКА БАЗА ЗУСТРІЛА НАУКОВЦІВ

«Психолого-педагогічні аспекти фізичного виховання у сучасній освіті» — таку назву мав науково-практичний семінар, організований кафедрою фізичного виховання Міжрегіональної Академії управління персоналом. Науково-практичний форум,

організований за сприяння Держкомспорту України, Комітету з фізичного виховання та спорту Міністерства освіти і науки, а також Інституту психології ім. Г.С. Костюка Академії Педагогічних Наук, відбувався на базі Олімпійського навчально-спор-

тивного центру. У засіданні взяли участь представники 15 філій МАУП, завідувачі кафедр фізичного виховання Національного Університету «Києво-Могилянська Академія» та Дніпропетровського національного університету.

З доповідями на зібранні науковців виступили зокрема доктор психологічних наук, професор Віктор Клименко, кандидат педагогічних наук, доцент Петро Козубей, кандидат психологічних наук, професор МКА Сергій Лазуренко.

Після засідання учасники семінару відвідали зал важкої атлетики під час тренувань олімпійців, поспілкувалися з тренерами і спортсменами, ознайомилися з відновлювальним центром.

Щойно з друку

НОВІ ВИДАННЯ АКАДЕМІЇ

У навчальному посібнику «Демографія» Лідії Дорошенко читач зможе знайти основні розділи курсу демографії: сутність загальної теорії народонаселення як теоретичної основи демографії, предмет демографії та систему демографічних наук, джерела інформації про населення, демографічний аналіз та демографічне прогнозування, демографічні проблеми розвитку сім'ї та демографічні чинники економічного розвитку, напрями демографічної політики, практичне використання демографічних знань у бізнесі, маркетингу тощо.

Навчальний посібник рекомендовано для студентів, які навчаються за спеціальностями економічного, психологічного та соціального профілю, а також для всіх, хто цікавиться проблемами демографії.

Для випускників економічних спеціальностей і студентів, які хочуть самостійно опанувати дисципліну «Мікроекономіка», видавництво МАУП пропонує новий навчальний посібник «Мікроекономіка». У посібнику висвітлено основні закономірності поведінки економічних суб'єктів, механізми прийняття рішень окремими мікросистемами, економічні взаємозв'язки між домогосподарствами та фірмами, суспільством та фірмами в ринкових умовах.

Замовити ці видання можна за телефоном (044) — 265 68 78

Олімпіада

ІНОЗЕМНІ МОВИ ВІДКРИВАЮТЬ НОВІ ОБРІ

З 31 березня до 2 квітня Міжрегіональна Академія управління персоналом приймала учасників II етапу Всеукраїнської студентської олімпіади «Європейські мови» 2004/2005 навчального року з навчальних дисциплін: «Німецька та українська мови», «Польська та українська мови».

Під час урочистого відкриття олімпіади учасників і гостей привітали ректор МАУП Микола Голуватий і віце-президент

з наукової роботи Валерій Бебик. Завітали до Академії і почесні гості — постійний голова журі з польської мови, засновник і ректор Вищої соціально-економічної школи у Варшаві, президент телеканалу Edusat Войцех Помикало з дружиною — членом журі, директором Мовної школи у Варшаві Анною Помикало.

Переможців олімпіади з польської мови Войцех Помикало запросив до Польщі на тижневу мовну

практику. Олімпіаду організовано з ініціативи Міністерства освіти і науки України на базі Міжрегіональної Академії управління персоналом. У ній взяли участь близько 200 студентів з багатьох вищих навчальних закладів України. Організатори олімпіади зазначають: щороку кількість учасників збільшується, що свідчить про зацікавленість молоді вивченням іноземних мов.

А переможцями цього року олімпіади стали:

З навчальної дисципліни «Німецька мова» (природно-технічні спеціальності):

Кондратюк Марія Павлівна	Донбаська національна академія будівництва і архітектури	1	Архитектурний факультет, 1 курс
Алещева Ганна Володимирівна	Севастопольський національний технічний університет	2	Факультет фізики, 1 курс
Пищида Володимир Васильович	Харківський національний університет ім. В.Н. Каразіна	3	Факультет фізики, 3 курс

З навчальної дисципліни «Німецька мова» (гумантарні спеціальності):

Гапеева Тетяна Володимирівна	Харківський державний університет мистецтв ім. І.П. Котляревського	1	Оркестровий факультет, 4 курс
Стрелков Андрій Вікторович	Національна академія служби безпеки України	2	Правознавство, 4 курс
Сльозко Ольга Олегівна	Міжрегіональна Академія управління персоналом	3	Політологія, 3 курс

З навчальної дисципліни «Німецька мова» (філологічні спеціальності):

Безкровна Любов Олексіївна	Донецький національний університет	1	Іноземні мови, 4 курс
Якущенко Роман Миколайович	Миколаївський державний університет ім. В.О.Сухомлинського	2	Філологія, 3 курс
Юдицька Тетяна Сергіївна	Київський міжнародний університет	3	Лінгвістика, 4 курс

З навчальної дисципліни «Німецька мова» (економічні спеціальності):

Галкіна Ольга Павлівна	Київський національний економічний університет	1	Економіка та менеджмент, 1 курс
Лобанов Антон Борисович	Донецький державний університет економіки і торгівлі ім. Туган-Барановського	2	Економіка, 1 курс
Арямнова Дарина Андріївна	Харківський гуманітарний університет «Народна українська академія»	3	Бізнес-управління, 1 курс

З навчальної дисципліни «Польська мова» (нефілологічні спеціальності):

Бояр Тарас Васильович	Волинський державний університет ім. Л.Українки	1	Міжнародні відносини, 3 курс
Мартинюк Ольга Сергіївна	Академія митної служби України (Дніпропетровськ)	2	Економіка, 2 курс
Матієвський Станіслав Валерійович	Академія митної служби України (Дніпропетровськ)	3	Юридичний факультет, 3 курс

З навчальної дисципліни «Польська мова» (філологічні спеціальності):

Букч Наталія Ярославівна	Тернопільський національний педагогічний університет ім. В. Гнатюка	1	Філологія, 4 курс
Чучупака Мирослава Олексіївна	Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького	2	Філологія, 3 курс
Братчук Олександра Олегівна	Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького	3	Філологія, 3 курс

Вітаємо учасників і бажаємо подальших успіхів. До нових зустрічей на олімпіаді!

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)

Акредитована за видами IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України.

ОГОЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬО-ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВОНАВСТВО
- ПРАВОХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ

- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (англійська/німецька)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

ДЕРЖАВНИЙ ДИПЛОМ. • молодший спеціаліст • бакалавр
• спеціаліст • спеціаліст перепідготовки • магістр

Форми навчання: ДЕННА, ВЕЧІРНЯ, ЗАОЧНА,
ДИСТАНЦІЙНА (в т.ч. за допомогою Інтернет-технологій).

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери.
Забезпечення підручниками.

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ОПЛАТОЮ В РОЗСТРОЧКУ
• без застави • термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США).

Зарховуються без іспитів випускники Підготовчого відділення та Ліцею МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II — III курс, бакалавратів — на IV — V курс.

03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47
iapm@iapm.edu.ua, www.iapm.edu.ua

**З 23.04 до 29.04.2005 р. знижка 10 %
День відкритих дверей — 23 КВІТНЯ об 11.00**

✓ Інтерв'ю

«ЗАХІДНИЙ ВІТЕР» — «ТИТАНИ ГУМОРУ»

Команда КВН Волинського інституту МАУП вже встигла про себе заявити не тільки в Академії, а й в Україні. Тож не даремно учасники команди називають себе «Західним вітром». Три роки поспіль вони ставали переможцями Всеукраїнського фестивалю команд КВН МАУП. Крім того, команда вже третій рік — в Асоціації КВН України, і в їхньому «послужному списку» такі престижні конкурси, як «Перлина біля моря» та «Гуморина» в Одесі. Торік команду запрошували до Сочі на відомий щорічний фестиваль гумору, однак через брак фінансування поїхувати на російському узбережжі юним КВНщикам не вдалося.

Всього-на-всього шість учасників, але яких! Капітан команди КВН і керівник мистецької студії Волинського інституту МАУП Андрій Котишук (Дельфін), неперевершені актори Зоряна Бондар (Зоря), Володимир Демчинський (Модель), Юрій Шевчук (Шева) та звукорежисер В'ячеслав Требик (Сява), батьки котрого через брак часу на навчання не дозволяють хлопцям грати в КВН, але той потай віддає свій борг веселам і найкмітливішим і сміливо

Андрій Котишук

подорожує по всій Україні із «Західним вітром».

Дельфін, Зоря, Фунтік, Модель, Шева і Сява переконані, що навчання в МАУП подарувало їм шанс зустріти одне одного.

— **З чого все розпочиналося? Як з'явилася на світ команда «Західний вітер»?**

— 2001 року ще зовсім кволу збірну команду КВН Волинського інституту МАУП (на той час — Луцька філія МАУП) запросили до Львова на Всеукраїнський парад Стемів, де вона здобула собі першу перемогу. Після тако-

го блискучого триумфу почали рухатися далі. Спочатку — міський фестиваль КВН у Луцьку. Згодом — фестиваль в Одесі «Перлина біля моря», де нас взяли до Асоціації КВН України, коли ми здобули п'яте місце. А далі — незабутні подорожі по країні КВН. Уже в Житомирі ми перемогли, посівши перше місце.

Нині змушені їздити на змагання за свої кошти. Академія фінансує поїздки лише на участь в іграх, що входить до Асоціації КВН України. Однак існує безліч інших професійних ліг, у яких «Західний вітер» із задоволенням брав би участь. Це — Житомирська, Хмельницька, Західноукраїнська, Черкаська ліги КВН... Зараз ми намагаємося відвідувати більшість ігор, навіть не беручи участі у них: допомагаємо іншим командам, набираємося досвіду...

— **Як формувалася склад команди?**

— Дуже просто. В інституті оголосили про набір до збірної команди нашого закладу: спочатку прийшло 25 студентів, потім — 10, найвиступалишими та найдотепнішими виявилися п'ятеро справжніх «титанів гумору» — всі ми.

— **З якими відомими командами ви підтримуєте тісні дружні взаємини?**

— По всій Україні, майже в кожному місті маємо товаришів. В Асоціації КВН України ми вже три роки, і от уявіть собі — лише на щорічний фестиваль в Одесі «Перлина біля моря» приїжджає близько 100 команд, тому друзів знайти не важко. Товаришуємо з відомими «метрами» КВН «СВ-гирли», «Три товстуні», «Дівчата з Житомира».

— **Графік справжнього КВНщика — шалений. Гастролі, потяги, вокзали, недоспані ночі... Як поєднуєте навчання з КВН?**

— Якщо чесно — дуже важко вдається поєднувати навчальний процес з Грою. Тим паче — більшість з нас — студенти третього та чет-

вертого курсів і тому — держити не за горами... Звичайно, намагаємося не пропускати заняття, особливо під час репетицій удома. Зазвичай, вночі «працюємо», зранку — йдемо на пари. Для повноцінного функціонування команди потрібен зал. Аудиторія, як правило, не вистачає для того, щоб відпрацювати кожен жарт, кожен крок КВНщика. А оренда залу коштує надто дорого, щоб Волинський інститут МАУП взяв на себе витрати.

— **Які права у єдиної представниці жіночої статі команди «Західний вітер»? (питання до Зорі).**

— По-перше, я ні в якому разі не беру на себе «брудну роботу»: не перу хлопцям шарпетки, сорочки (по-сміхається)... Розподіляємо свої обов'язки демократично. Відчуваю себе повноцінним учасником команди і не вередую: цей жарт на сцені я розігрувати не буду, тому що він принижує жінку, а цей — тому що мені просто не подобається...

— **Що значить бути з Зоряною в одній команді? (питання до Фунтіка).**

— Головне не бути з нею в одній кімнаті (сміється)... Зоряна на сцені — повноправний учасник команди. А не так, як часто-густо заведено в командах, коли дівчата з'являються на сцені для бек-вокалу, танців і одного «тупого» жарту.

— **Що таке поняття «політика» в КВН?**

— Непрофесійні команди, як правило, жартують невдало. Треба думати, що ти говориш — коректно, грамотно, нікого не образивши, а це можуть робити лише професіонали.

— **Чи використовуєте досвід та вміння жартувати на іспиті чи на заліку?**

— Звичайно. Особливо, коли нічого не знаєш... Тоді на допомогу приходять старі перевірені часом КВНівські жарти, які змушують суворого екзаменатора посміхнутися і... отримати бажаний результат. Однак жодного разу не використовували своє зіркове становище, нагадуючи, хто ми є, що ми робимо для Академії і що нам врешті-решт потрібно. Бо як говорити заступник директора з виховної роботи Волинського інституту МАУП Світлана Луківна: «Справжній студент повинен мати час на репетиції, на виступи і на навчання».

Розмовляв Орест СУБОТНИЙ

Сходинки часу

24 квітня 1996 року Палестинська Національна Рада проголосувала за вилучення з програмних документів Організації визволення Палестини (ОВП) положень, що закликали до збройної боротьби з Ізраїлем аж до повного знищення його як держави.

25 квітня 1913 року у Чернігові на 49-у році життя помер видатний український письменник і громадський діяч Михайло Коцюбинський (повісті «Фата моргана»; «Тіні забутих предків»; оповідання «Колі не винні»; «Для загального добра», «Хо» та ін.).

26 квітня 1986 року о 1.23 за київським часом сталася найбільша техногенна аварія в історії людства — вибухнув четвертий реактор Чорнобильської АЕС. Сумарна радіація ізотопів, викинутих в повітря, становила 50 мільйонів кюри, що в 30–40 разів більше, ніж у Хіросімі 1945 року під час вибуху атомної бомби. Від вибуху і під час гасіння пожежі, що тривала близько десяти днів, загинула 31 людина і більше 200 було госпіталізовано.

Орест Суботний

Авторизований провайдер освітніх програм компанії ORACLE.

Основний напрям діяльності Учебного центру «Борисас Україна» підготував кваліфікованих фахівців за напрямком ORACLE.

- ORACLE Database Administration
- ORACLE E-Business Suite (Oracle Applications)
- ORACLE Developer Suite
- ORACLE Discoverer
- ORACLE Financial Analyzer

Офіс: м. Київ, вулиця
вул. Дмитра Яворського, 18/14
телефон: 8 044 255-44 24 факс: 8 044 255-44 34 e-mail: info@borisass.com.ua

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія «В»

У програмі навчання:

- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Адреса автошколи:

03039 м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корп. 20.
(приймальна комісія Автошколи МАУП)
тел.: 250-94-44, 490-95-05.
П/Р 26004300289901
В АКБ «ТАС-Комерцбанк», м. Київ,
МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

Термін навчання:

2,5 – 3 місяці.

Форми навчання:

Денна, вечірня,
групи вихідного дня

"Черемош" Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- одно-двокімнатні (2-3-х місні) номери зі зручностями;
- бар-ресторан «Черемош» (на 32 місця);
- колиба (на 30 місць);
- сауна (на дровах);
- басейн;
- більярдний зал з каміном;
- катання на підвісній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Вартість:

- проживання від 80 грн. за добу;
- харчування (триразове) від 43 грн.

Ціна діє до 15 травня 2005 року.

Довжина гірськолижних трас

від 50 м до 1000 м

В радіусі 500 м знаходяться

11 підйомників

НАША АДРЕСА:

Івано-Франківська обл.,
м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

ВСТАНОВЛЕННЯ ЗАДАЧАМИ НА ПІДГОТОВКУ ПЕРСОНАЛУ
ПЕРСОНАЛ ПЛЮС

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія
управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
Україна 03039, Київ,
вул. Фрометівська, 2, МАУП,
«Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua

Рестраційне свідоцтво КВ № 6562
від 1.10.2002
Підписано до друку 19.04.2005
Зам.
Наклад — 68 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція
періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персонал Плюс»
Юлія КОСИНЬСКА
Погляди авторів можуть не збігатися
з позицією редакції